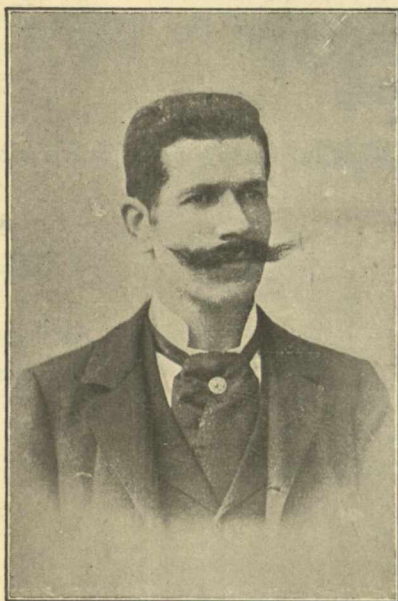

ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΕΠΙ ΑΡΙΣΤΟΥ ΧΑΡΤΟΥ—ΕΚ 16 ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΕΛΙΔΩΝ

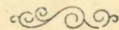
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

Πρὸς τοὺς Φιλαναγνώστους!

25 Φεβρουαρίου
Ἀπὸ τῆς 28 Ἰανουαρίου 1901, ἡμέρας Κυριακῆς, ἐκδίδω, τῇ συμπράξει διακεκριμένων λογίων καὶ καλλιτεχνῶν, εἰκονογραφημένον ἐβδομαδιαῖον περιοδικόν, ὑπὸ τὸν τίτλον "Μουσεῖον,,"

Παρακαλεῖσθε νὰ μοὶ χορηγήσητε τὴν ἠθικὴν καὶ ὕλικὴν συνδρομὴν σας.

Ἐρρωσθε

ΙΩ. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΡ. Ν.Μ. ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Ἀθῆναι — Δεκέμβριος 1900.

Ἄριθ. 266

“ΜΟΥΣΕΙΟΝ,,

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ	Ἔτησίᾳ Δραχμᾶς 15 —	Ἐξάμηνος Δραχμᾶς	8
ΕΝ ΤΩΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΙ	» Φράγκ. Χρ. 15 —	» Φράγκ. Χρ.	8
ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩΙ	» Γρόσια Δ. 60 —	» Γρόσια Δ.	32
ΕΝ ΡΩΣΣΙΑΙ	» Ρούβλια 6 —	» Ρούβλια	3.50

Ὄνομα καὶ ἐπώνυμον συνδρομητῶν	Ἐπάγγελμα—Τόπος διαμονῆς—Διεύθυνσις
<i>Χρυσανθόπουλος</i>	

Όνομα και επώνυμον συνδρομητών	Επάγγελμα—Τόπος διαμονής—Διεύθυνσις

Σημείωσις. Οί λαβόντες άγγελίας παρακαλούνται νά τας επιστρέψωσι τώ πολυ μέχρι τής 20 Ιανουαρίου 1901

Πρός τόν Κύριον
ΙΩΑΝΝΗΝ Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΝ

7, Όδός Νομισματοκοπείου, 7

Είς Άθήνας

Τύπος ΝΟΜΙΚΗΣ — όδός Όθθαλματρείου 5.

ΜΟΥΣΕΙΟΝ

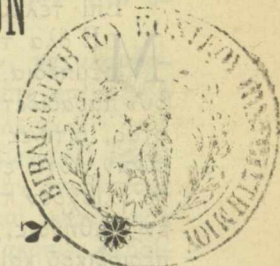
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΚΑΣΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ: **Ι. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ**

✱ ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Όδός Νομισματοκοπείου, άριθ. 7.

(Κάτωθεν τών γραφείων τής ΕΣΤΙΑΣ και παρά τά Υπουργεία Οικονομικών και Ναυτικών)

ΕΤΟΣ Α΄. ΑΡΙΘ. 1.

Άθήναι, 1 Μαρτίου 1901.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χρονικά τής εβδομάδος.—
Τής ώρας.—Ίουλιέττα Άδάμ
(μετ' εικόνας) υπό Α. Ν. Σερούτου.
Παληόσοσμε! διήγημα υπό Ειρή-
νης Ζαδίτζιάνου Δενδρινού.—
Λήθης Δάκρυα (Ταξειίδι) ποίημα
υπό Ι. Π. Ίωαννίδου.—Ήπειρω-
τικά Παραμύθια (Ό Πετεινός
κ' ή Κόττα) υπό Χρ. Χρηστοδα-
σίλη.—Λί εικόνας μας.—Ή βρυ-
σούλα τού χωριού ποίημα υπό
Α. Γαβρίλη.—Ποικίλα (Ή διαθή-
κ τού Άνδρέ.—Αύτοανδριαντοποιία.
—Ίδιότροπος Μαικίνας).—Ψέμμαποι-
ημα υπό Ν. Κοτσελοπούλου.—
Όρισμός τής Γυμναστικής.—
Χρηματιστικόν Δελτίον.—Ειδή-
σεις (Πολιτικά—Κοινωνικά—Διά-
φοροι).

ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ Ζ΄
Βασιλεύς τής Άγγλίας.

1028 βολ.
1901.

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Έτησ. Δρ. 15—Έξάμην. Δρ. 8 ΕΝ ΔΙΕΥΗΤΩ Έτησ. Γρ. Δ. 60—Έξάμην. Γρ. Δ. 32
ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡ. Φρ. Χ. 15— Φρ. Χ. 8 ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ Ρούβλια 6— Ρούβλια 3.50

Έκαύτον φύλλον, λεπτά 40.

Εύρίσκεται είς τά έν Άθήναις Κιόσκια, και είς τά μεγάλα Βιβλιοπωλεία.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἐπὶ τέλους!

Με ὅλα τὰ παρουσιασθέντα ἀπροσδόκητα ἐμπόδια, τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ «Μουσείου» παραδίδεται σήμερον εἰς τοὺς φιλιαναγνώστας, οἵτινες δὲν ἀμφιβάλλομεν, θὰ ἐκτιμῶσιν αὐτὸ εὐνοϊκῶς, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὸ γλιόχρον τῶν μέσων, ἅτινα ὑπάρχουσιν, ἐν Ἀθήναις, πρὸς ἔκδοσιν καλλιτεχνικοῦ περιοδικοῦ καὶ δὴ ἐβδομαδιαίου.

Συνήθεια ὑπάρχει παρὰ τοῖς ἐκδόταις ἐφημερίδων ἢ περιοδικῶν, νὰ δημοσιεύωσιν, ἐν ἀρχῇ τοῦ πρώτου φύλλου, μακρὰ προγράμματα, δι' ὧν ὑπόσχονται ὅ,τι καὶ οἱ πολιτευόμενοι... πρὸ τῶν ἐκλογῶν, τὰ πάντα, διὰ νὰ μὴ τηρήσωσι τίποτε, ἐν τῇ ἐκτελέσει.

Ἡμεῖς, ἀντὶ προγράμματος μετὰ χορταστικῶν ἐπαγγελιῶν, προσφέρομεν δεῖγμα μόνον τοῦ περιοδικοῦ μας, ὅχι τὸ πρῶτον, ἀλλὰ τὰ τρία ἢ τέσσαρα πρῶτα φύλλα, συμφώνως μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἐκδίδωνται καὶ τὰ λοιπά. Τὴν σύστασιν ταύτην ποιούμεθα πρὸς τοὺς ἡμετέρους συνδρομητάς, ἅπερ φρονοῦντες, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν ἐν ἐνὶ καὶ μόνῳ φύλλῳ νὰ πραγματευθῶμεν ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἐν τῷ ἀγράφῳ προγράμματί μας θεμάτων.

Ἀπεφύγομεν τὴν ἀναγραφὴν ὀνομάτων τῶν συντακτῶν μας καὶ τὴν διὰ πολυχρόνων προγραμμάτων διαφήμισιν τῶν περιεχομένων τοῦ «Μουσείου» καὶ προβαίνομεν θαρραλέως εἰς τὸ ἔργον—τὸ δυσχερές, ὁμολογουμένως—τῆς ἐκδόσεως περιοδικοῦ, ὡς τὸ «Μουσείον», πεποιθότες εἰς τὴν πολυχρόνιον πεῖραν μας καὶ τὴν ἐκτίμησιν, ἣν ἐπεδείξατο πρὸς ἡμᾶς τὸ φιλόμουσον ὁμογενὲς κοινόν, ἄλλοτε, πρὸ ὀκταετίας ἀκριβῶς, ὅτε ἐξεδίδομεν μικρὸν περιοδικὸν τὴν «Οἰκογένειαν», εἰς ἣν μᾶς παρέσχεν ἀμέριστον τὴν ἠθικὴν συνδρομὴν του.

Ἄν δώσωμεν πίστιν εἰς τὰς ἀνακοινώσεις τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, θὰ ἔχωμεν ἐντὸς μικροῦ καὶ ἐν Ἑλλάδι Ζωολογικὸν κῆπον καὶ Πάρκον, ἐκτεινόμενον ἐκ τοῦ Δέλτα τοῦ τροχιοδρόμου Φαλήρου μέχρι τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου.

Ἡ ἕκτασις αὕτη, ὀκτακοσίων περίπου στρεμμάτων, τεμνομένη ὑπὸ τῆς ἐπίσης ἐν σχεδίῳ εὐριακόμενης λεωφόρου Συγγροῦ θὰ δενδροφυτευθῇ ἀναλώμασι καὶ μερίμναις τῆς «Φιλοδοσιακῆς Ἐνώσεως», ἐν μέσω δὲ τοῦ πάρκου τούτου θὰ ἰδρυθῇ ὁ Ζωολογικὸς κῆπος, ἐπὶ ἐκτάσεως 246,694 μέτρων, μὲ Ἑστιατόρια, Ζυθοπωλεῖα κλπ.

Ἡ δαπάνη προϋπελογίσθη εἰς ἐν καὶ ἡμισυ ἑκατομμύριον δραχμῶν.

Ἡ ἐνταῦθα Ζωολογικὴ Ἑταιρεία, ἣς πρὸς-

δρος εἶναι ἡ Α.Β.Υ. ὁ πρίγκηψ Νικόλαος, ἔχει ἐν τῷ ταμείῳ τῆς κεφάλαιον μόλις 100,000 δραχμῶν.

Τὸ ἐλλεῖπον ποσὸν εἶναι μέγα ἀληθῶς, ἀλλὰ, χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ Ὑψηλοῦ προέδρου τῆς Ζωολογικῆς Ἑταιρείας, εἶναι ἐλπίς νὰ ἴδωμεν ταχύτερον ζῶα εἰς τὸ Φάληρον παρὰ... Ἀκαδημαϊκοὺς εἰς τὴν παντέρημον Ἀκαδημίαν.

Τὶ γίνεται ἂν *propos*. ἡ Ἀκαδημία μας; Ὁ ἀείμνηστος Ἀλέξανδρος Ρ. Ραγκαβῆς ἐπανειλημμένως εἶχε συντάξει καὶ ὑποβάλλει εἰς τοὺς κατὰ καιροὺς ὑπουργοὺς κανονισμοὺς διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς Ἀκαδημίας μας, ὧν ὁ ἐσχάτως ὑπεβλήθη εἶς τὸ πρακτικώτατος, ὡς ἀπαιτούσης ἐλαχίστας δαπάνας τῆς ἐφαρμογῆς του.

Ἄτυχῶς οἱ Ἕλληνες ὑπουργοί, περὶ ἄλλα τορβάζοντες, νομίζουν ὅτι ἐκτελοῦν ἀρκετὰ τὸ καθήκον των, πληρώνοντες τοὺς μισθοὺς τοῦ κηπουροῦ, ὅστις ποτίζει τοὺς ἐν τῷ κηπαρίῳ τῆς Ἀκαδημίας «ἀθανάτους!»

Ὁ φόβος τῶν ἐκάστοτε ὑπουργῶν τῆς Παιδείας εἶναι, μὴ, ἀνοιγομένης τῆς θύρας τῆς Ἀκαδημίας, εἰσχωρήσωσιν ἐν αὐτῇ μετριότητες. Ἄλλ' ὁ κανονισμὸς τοῦ Ραγκαβῆ προνοεῖ καὶ περὶ τούτου, πολὺ εὐφυῶς.

Πιθανὸν οἱ ἐκλεγησόμενοι νὰ μὴ εἶναι οἱ ἀριστοί, πάντως ὅμως θὰ εἶναι οἱ ἀμέσως ἐπόμενοι τῶν ἀρίστων. Ἄλλως τε, καὶ παρὰ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἠδικήθησαν ἔξοχοι ἄνδρες, ὡς οἱ Μολιέρως, Βαλζάκ, Δουμάς πατήρ, Ζολά, ἐνῶ ἄλλοι, κατώτεροι τῶν προμνησθέντων, εἰσῆλθον εὐκολώτατα εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, ὅπερ ἠνάγκασε τὸν ποιητὴν Πιρὸν νὰ γράψῃ ὡς αὐτεπιτάφιον, τὸ δίστιχον:

«*Ενθάδε κείται ὁ Πιρὸν ὅστις δὲν ὑπῆρξε τίποτε, οὔτε κἀν ἀκαδημαϊκός!*»

ΤΗΣ ΩΡΑΣ

Εἰς μονόφθαλμος ἐστοιχημάτιζε μὲ ἓνα, ὅστις εἶχε καλὴν ὄρασιν, ὅτι ἔβλεπε περισσότερον ἀπὸ αὐτόν. Τὸ στοίχημα ἐγένετο δεκτόν.

—Ἐκέρδισα, λέγει ὁ μονόφθαλμος, διότι ἐνῶ ἐγὼ βλέπω δύο ὀφθαλμοὺς, σὺ, βλέπεις ἓνα μόνον!

Εἰς ἀξιωματικὸς ἀπόστρατος, μὴ διακριθεὶς ποτε ἐπὶ γενναϊότητι, ἠρώτα φιλάργυρόν τινα: ποίαν εὐχαρίστησιν εὕρισκε νὰ συνάξῃ χρήματα καὶ νὰ μὴ κάμνῃ χρῆσιν αὐτῶν.

—Εὕρισκω, ἀπαντᾷ ὁ φυλάργυρος τὴν εὐχρίστησιν, τὴν ὁποίαν καὶ ἡμεῖς: εὕρισκετε νὰ φέρετε τὸ εἶφος.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΑΔΑΜ

(Ἐκ τῶν ἐντυπώσεών μου).

Α'.

—«Εἶμαι Ἑλληνίς!»

Ἰδού ἡ γόησσα φράσις, ἣν μοι ἀπηύθυνεν ἐκ τῶν πρώτων τῆς λέξεων, ὑποδεχθεῖσά με ἐν κομψῇ μικρᾷ αἰθούσῃ τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἡ κυρίαρχος τῆς νεωτέρας φιλολογίας καὶ τοῦ καλάμου ἡ κορυφαία γυνὴ ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ κυρία Ἰουλιέττα Ἀδάμ. Εἰς τὴν ἔκφρασιν τῆς εὐγνωμοσύνης μου, κατὰ πρῶτον, διότι εὐηρεστήθη ν' ἀπαντήσῃ πρὸ ἔτους εἰς ἐπιστολήν μου, μοὶ δωρησῆται δὲ καὶ τὰ ἔργα τῆς, ἀπήντησε μὲ τὸ ἐπίχαρι μεϊδιάμα τῆς, ὅτι τοῦτο προήλθεν ἐξ ἐνδιαφέροντος πρὸς τὸ ἔργον μου, καὶ τὰς νομιμόφρονας ιδέας μου.

Ἐνδόμυχον ἠσθανόμην χαρὰν προσβλέπουσα τὴν εὐγενῆ Γαλάτιδα, τὴν ἀκραιφνῶς φιλέλληνα γυναῖκα!

Ἐπόθουν ν' ἀρυσθῶ πολὺ, μὰ πολὺ μέρος ἐκ τοῦ θελητήρου, ὅπερ γύρω τῆς διαχέει, ν' ἀντλήσω ιδέας σοφὰς ἐκ τοῦ εὐστρέφως περυγίζοντος καὶ πεπειραμένου αὐτῆς λόγου. Ἡ ἀγαθότης τῆς ψυχῆς, ἡ σπινθηρίζουσα διάνοια, εὖρον λείον κάτοπτρον, ὅπως διαρκῶς ἀντανακλῶνται, τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς, τοὺς ζωηροτάτους, τοὺς ὕψους.

Τὸ χρῶμά των, φαίον, ὑποπράσινον, κυανοῦν ἀναμίξ, ἀποτελεῖ τι τὸ ἰδιαζόντως ἠρεμον, τὸ ἀπέριω γλυκὺ ἐν τῇ ἀνοικτοχρόῳ ἐκείνῃ χροιά. Ἀλλὰ τὸ στόμα; Ἀλλὰ τὸ μεϊδιάμα ἐκεῖνο τὸ ἄρρητον; Ἀλλ' ἡ εἴρων πως ἐκείνη διαστολή, ἡ ἐκάστοτε ἀναφαινομένη εἰς τὰ χεῖλη, ἡ ἐμφαίνουσα ὅτι θ' ἀφήσῃ νὰ διαφύγῃ εὐφύης, σοφῆ τις εἰρωνικῆ ἔκφρασις, ἀλλ' ἠτις δὲν ἔρχεται, ἴσως διότι δὲν εὕρισκε παραγωγὸν αἰτίαν; Ἡ εὐγένεια ἢ διαχεομένη ἐκ τῆς ὄλης φυσιογνωμίας, τὸ

ἐξόχως ἠρεμον αὐτῆς, πόσον ἐλκύει, πῶς δεσμεύει!

Ἦδη ἐννοῶ διατί, ὅ,τι ἔγραψεν ἡτο ὠραῖον!

Ἀκούσασα αὐτὴν ὁμιλοῦσαν, καταλαμβάνω διατί, ὅ,τι ἠσθάνθη, ὅ,τι ὑπηγόρευσεν ἡ καρδιά τῆς ἡτο εὐγενὲς καὶ τέλειον.

Ἐκρεμάσθην ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς, ἐρρόφῃσας τὰς πλήρεις ἐννοιῶν, πλὴν ἀπερίττους καὶ ρεούσας αὐτῆς φράσεις, καὶ κατενόησα τὴν ποικίλην σοφίαν τῆς, τὴν ἀκόπως βεβαίως κτηθεῖσαν πεῖραν τῆς, ἐφ' ὄλων τῶν ζητημάτων, ἀπὸ τοῦ μᾶλλον πολυπλόκου πολιτειακοῦ, μέχρι τοῦ σκοτεινοτέρου κοινωνικοῦ, καὶ τὴν διαύγειαν τῶν σκέψεών τῆς.

—«Εἶμαι εὐτυχῆς λέγουσα ὅτι εἶμαι Ἑλληνίς, διότι ἡ Ἑλλάς ἐπέτελεσεν ὅ,τι εἶμαι. Ὁ πάππος μου ἀρχιχειρουργὸς τοῦ Αυτοκρατορικοῦ στρατοῦ, μὲ ἔσυρε μεθ' ἑαυτοῦ, ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας εἰς τὴν αἰθούσαν τῶν ἐγχειρίσεων ἐν τῷ Νοσοκομείῳ διὰ νὰ στερεώσῃ τὸ θάρρος μου ὡς γυναικός, μὲ ἐσκληραγώγησε δὲ διὰ νὰ ἐδραιώσῃ τὴν ὑγείαν μου, διότι δὲν ἐπέτρεπε νὰ λέγω, οὔτε «κρύνω» οὔτε «ζεσταίνομαι»· καὶ οὕτω κατώρθωσα νὰ ἀντέχω ἤδη εἰς ὅλα, καὶ τῷ ὀφείλω χάριτας διὰ τοῦτο. Ἄλλ' εἰς τὸ πνεῦμά μου ποῖος προσέδωκε τὴν πρὸς τὰ ἄνω πτῆσιν ἄλλος, ἢ ἡ Ἑλλάς;» ἔλεγεν ἡμῖν, ὡσεὶ ἐμπνευσμένη.

—Ἠσθάνθην, κυρία, εὐτυχῆ παλμόν—τῇ εἶπον μετὰ τῶν ἄλλων—ὅτε σὰς ἠτένισα τὸ πρῶτον εἰς τὸν Παρνασσόν, καὶ ὁ παλμός μου αὐτὸς σὰς διηρμήνευσεν ὄλην τὴν εὐγνωμοσύνην μου δι' ὅσα ἐνεπνεύσθητε καὶ ἐγράψατε διὰ τὴν Ἑλλάδα, ὄλον τὸν θαυμασμόν μου διὰ τὸ κολοσσαῖον νοερὸν ἔργον σας. Τοῦτο ἐπόθουν νὰ σὰς εἰπῶ καὶ διὰ ζωῆς, καὶ μετ' εὐτυχίας κάμνω τὴν στιγμὴν αὐτὴν. Ἄλλ' ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ Παρνασσοῦ, εὐαρεστηθῆτε νὰ μοὶ εἰπῆτε τὰς ἐντυπώσεις σας.»

Δὲν εἶχον σχεδὸν τελειώσει, ὅτε, μετ' ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ ἀνεφώνησε: «Δὲν ἔχω λέξεις νὰ σὰς περιγράψω τὴν ἐκπληξίαν μου καὶ τὸν θαυμασμόν μου! Εἶμαι τόσο ἀμαθὴς κατὰ τὴν ὄρασιν! Πᾶν ὅ,τι βλέπω, εἶναι τόσο νέον δι' ἐμέ, τόσο ἀπροσδόκητον! Βεβαίως, ὅ,τι καὶ ἂν γράψω, ὅ,τι καὶ ἂν εἰπῶ δι' ὄλης τῆς δυνάμεως τῆς φωνῆς μου, δὲν θὰ γείνω πιστευτὴ ἐν Γαλλίᾳ, διηγουμένη, ὅτι δὲν ὑπάρχουν εἰς τὰς Ἀθήνας παιδία ἐπαιτοῦντα, ὡς εἰς Παρισίους καὶ ἄλλας πρωτευούσας καὶ μεγαλοπόλεις. Ὅτι εἶδον τὰ παιδία αὐτὰ τοῦ λαοῦ σπουδάζοντα, μορφούμενα, κατὰ τὰς ἐσπερινὰς τῆς ἀνέσεως των ὥρας, Θεέ μου! καὶ μὲ ποῖον τρόπον! Τί θαυμάσιον θεᾶμα! Τί ἀριθμός! περὶ τὰ 600! Καὶ ἐξέρχονται κατηρτισμένα τελείως ὡς τίμιοι ἄνθρωποι, μὲ ὅλας τὰς ἀπαιτουμένας διὰ τὸν λαὸν γνώσεις, μὲ ὅλα τὰ ἠθικά

στοιχεῖται! Καὶ ἐπιτρέφουν εἰς τὰς πατρίδας των καὶ ἐγκαθίστανται καὶ νυμφεύονται, τὰ δὲ παιδιὰ των στέλλουν πάλιν εἰς τὸν Παρνασσὸν διὰ νὰ σπουδάσουν. Δὲν ὑπάρχει δὲ παράδειγμα νὰ ἔχη κλέψει τι παιδίον, μορφωθὲν εἰς τὸν Παρνασσόν! "Ω! ὅ,τι ἤκουον ἦτο ἀπίστευτον, μοὶ ἐφαίνετο μυθολογικόν!

Καὶ ἡμεῖς προσπαθήσαμεν ἐν Παρισίοις νὰ καταρτίσωμεν ἐσπερινὰς σχολὰς τῶν παιδων, τοῦ λαοῦ τοιαύτας, ἀλλ' ἐλάχιστα ἐπετύχομεν· οὐδὲ βεβαίῳ, ἐλάχιστα! Ἐνῶ ἐδῶ, ἦτο ἡ μεγαλειτέρα ἐπιτευχθεῖσα φιλανθρωπία! Τί ὥρατον ἔργον αἱ ἐσπεριναὶ σχολαὶ τοῦ Παρνασσῶ! Ὅσον διὰ τὸ λοιπὸν ἔργον τοῦ ἀρίστου, καθ' ἃ ἀντελήφθη, Σωματείου τούτου, δὲν δύναμαι ν' ἀποφανθῶ, ὡς μὴ παρακολουθήσασα τὰς ἐν αὐτῷ γενομένας διαλέξεις, καὶ τὴν ἄλλης φύσεως τελουμένην ἐργασίαν.

Πλεῖστα ἄλλα θέματα θίξασα ἢ λογία Γαλάτις μετ' ἀπαραμίλλου χάριτος καὶ εὐγλωττίας διεξήρχετο, ἐν τῷ ἐκλεκτῷ περὶ αὐτὴν

κύκλῳ, καὶ τοσοῦτον μᾶς ἐκράτει δεσμίους, ὥστε οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἐπὶ ὤραν εὐτυχῶν νὰ τὴν ἀκούσῃ, ἐσκέπτετο ν' ἀναχωρήσῃ. Ἐνεθυμήθη οὐχ' ἦττον, ἐν τῇ γοητευτικῇ ἐκείνῃ νοερᾷ ἀτμοσφαίρᾳ, ὅ,τι μοὶ εἶχεν εἰπεῖ ἡ τοσοῦτον χαριέντως ξεναγοῦσα τὴν κ. Ἀδὰμ Δνίς Ρούσου, κατὰ τὴν βραχεῖαν ἐν τῷ μεταξὺ περὶ αὐτῆς συνομιλίᾳ μου, ὅτι ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ περὶ τὴν 3^{ην} ὤραν, καὶ διὰ τοῦτο ὀλίγα πρόσωπα εἶχεν ἀποφασίσει νὰ δεχθῇ τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, ἀδιαθετοῦσα συνάμα ὀλίγον, καὶ μολοντί ἦτο 4^η περίπου καὶ πρὸ πολλοῦ εἶχε παρέλθει ἡ ὀρισθεῖσα δι' ἔξοδον ὥρα, καὶ ἐνῶ ἠσθανόμην ἐμαυτὴν ἐκεῖ ἀλυσσοδεμένην διὰ τοῦ πνεύματος, τῆς καρδίας, τοῦ θαυμασμοῦ, τῆς εὐγνωμοσύνης, καὶ τῆς ἐξιδιασμένης γυναικείας χάριτος, ἀπῆλθον... πρώτη, ἀφοῦ ἔλαβον παρὰ τῆς γοήσεως γυναικὸς τὴν γλυκεῖαν καὶ τόσω τιμητικὴν δι' ἐμὲ διαβεβαίωσιν τοῦ δυνατοῦ νὰ τὴν ἐπανίδω.

ANNA N. ΣΕΡΟΥΠΟΥ

ΠΑΛΗΟΚΟΣΜΕ !!!

Κουρελιασμένο, ξυπόλυτο, μ' ἀχτένιστα μαλλιά, λερωμένο, μ' ὄψιν χλωμὴν καὶ ἀχαμνὴν ἀπὸ τὴν κακοπέραςιν, μὲ τὰ πόδια κατακόκκινα ἀπ' τὸ κρῦο, πάει σφουρίζοντας ἕνα μάγικο τραγοῦδι.

Παιδί τῆς ὀρφάνειας, βγαλμένο ἀπ' τ' Ὀρφανοτροφεῖο καὶ ὀσμμένο σὲ μιά παραμάνη, ποῦ τὸ βάσταζε, γιὰ νὰ χεῖ καὶ ἄλλα χεῖρα νὰ τῆς δουλεύουν, ποτέ του δὲν ἐγνώρισε τὴν παρήγορη τῆς ἀγάπης ἡλικιᾷ ἀχτίνα, ποτέ του δὲν ἄκουσε ἀπὸ κανέναν ἕνα λόγον γλυκὸ καὶ ἀνατράφηκε μονάχο του, σὰν τὰ λούλουδα ποῦ μεγαλώνουν σὲ φτωχικὴ γωνίτσα, χωρὶς νὰ νοιώσουν τὸ χαϊδεύμα τοῦ ἡλίου. Ἄλλα πέντε παιδιὰ εἶχε νὰ θρέψῃ ἢ παραμάνη του, καὶ κείνη δὲν εἶχε παρὰ τὰ χεῖρα καὶ τὸ κορμὶ τῆς, καὶ γι' αὐτὸ τίς περισσότερες φορές τὸ ἀποπαῖδι τῆς μοίρας ἔμενε νησιτικό.

— «Ὡς μείνη χωρὶς ὁ μούλος» ἔλεγαν τ' ἀδέρφια του, ὅταν ζιτώντας καὶ ἄλλο λίγον ψωμὶ τοὺς εἰδείναν ἢ μάνη τους ἕνα μικρὸ κομμάτι ποῦχε φυλάξῃ γιὰ τ' ὄρφανό, νὰ τῷ βρῇ, ὅταν θὰ γύριζε ἀπὸ τὸ ἀστροπὸν του καὶ θάφερνε σπῆτι τέσ δύο του δεκάρες—ὄλον τὸν κόπον τῆς ἡμέρας!

Ἔμαθε στὴν περιφρόνηση, στὴ σκληρότη, στὸ ἄγριο, τὴν εἶχε καὶ κείνο κλείσῃ τὴν καρδιά του γιὰ ὄλον τὸν κόσμον. Τί τὸν ἔμελε γιὰ τοὺς ἄλλους, ὅταν κανεὶς δὲν τὸν ἀγαποῦσε, ὅταν κανεὶς δὲν τὸν ἐσυλλογίζονταν, ὅταν κανεὶς δὲν ἐφρόντιζε; Σὰν παιδί μιά μέρα κρεμάστηκε ἀπὸ τῆς παραμάνης του τὸ λαιμὸ μὲ τὴν ἐλπίδα, ποῦ καὶ κείνη θὰ τὸν χαϊδεύει, μ' ἀντίς ἀπὸ χαῖδι,

ἀντίς ἀπὸ φιλή, ἄκουσε μιὰ σκληρὴ φράσι, βγαλμένη ἀπὸ τοῦ μεγάλου του ἀδερφοῦ τὸ στόμα.

— «Μπα! θέλει καὶ χαῖδια ὁ μούλος! δὲν τοῦ φτάνει, ποῦ τὸν τρέφουμε;»

Κ' ἕνα γέλιο, ποῦ σὰν μαχαῖρη κοφτερὸν τρύπησε τοῦ ὄρφανοῦ τὴν καρδιά, συντρόφεψε τὰ λόγια του.

— «Ἄφησέ με καὶ δὲν ἔχω καιρὸ νὰ χάνω» τοῦπε κείνη σιγὰ, σπρώχνοντάς τον.

Κ' ἔφυγε τότες ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ τριγύριζε γιὰ ὄρες ὄξω στὸ δρόμον, μὲ τὴν πίκρια στὴν καρδιά, μὲ τὸ κεφάλι βαρὺ, μ' ἕνα δάκρυ, ποῦ ἦταν ἔτοιμο νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὸ μάτι του, μὴ προσέχοντας κανέναν, μὴ γνωρίζοντας ποῦ πήγαινε.

Ἔβρεχε καὶ τὰ βουχὰ του ἔσταζον νερά, μὰ κείνος ἀδιάφορος τραβοῦσε τὸ δρόμον του στὰ στραβά, μὴ νοιώθοντας τίποτε, γιὰτὶ στ' αὐτιά του τρομαχτικὰ ἀντηχοῦσαν τὰ λόγια τῆς μάνης καὶ τοῦ ἀδερφοῦ του.

— «Mademoiselle, αὐτὸ τὸ κατρεγαρόπουλο λέρωσε τὸ φόρεμά μου»—ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ κλαψάρικη χαϊδεμμένου παιδιοῦ. Γύρισε τὸ κεφάλι καὶ εἶδε μιὰ μικρούλα σκεπασμένη μ' ἕνα ἐπανωφόρι βελουδένιο, γιομάτο γουναρικά, ποῦ τὸν κῦτταζε μὲ περιφρόνησι καὶ τὸν εἰδείχε μὲ τὸ δάχτυλο στὴ δασκάλα, ποῦ τὴν συντρόφευε.

— «Πρόσεξε, παληόπαιδο, γιὰτὶ κάνω καὶ σὲ παίρνουν φυλακὴ».

Τοῦπε κείνη, καὶ ἀφοῦ ἔβγαλε τὸ γάντι τῆς ἔσκυψε καὶ μὲ τὸ χεῖρ τῆς ἄρχισε σιγὰ, σιγὰ, νὰ καθαρίζῃ τὴν λάσπη, ποῦ περῶντας τ' ὄρ-

φανὸ τῆς εἶχε ρίξῃ μὴ προσέχοντας ποῦ τὸ γυμνό του πόδι εἶχε χωθῆ σ' ἕνα λάκκο μὲ νερά καὶ ποῦ, ὅπως τῷ βγαλε, συνάχτηκε κ' ἔπεσαν λίγες σταξίαιε στὸ φόρεμα τῆς πλουσιοκόρης.

Δὲν ἀπάντησε τίποτα τ' ὄρφανό· ἄρχισε μονάχα νὰ σφουρίζῃ γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ κλάψῃ· καὶ συλλογίζονταν τὴν ἀδικία τῆς κοινωνίας· φαντάζονταν, ἐνῶ ἐκεῖνος ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρῦο, τὴν μικρούλα μὲ τὰ γουναρικά, ποῦ θὰ τὸν ἔστειλε στὴν φυλακὴ, γιὰτὶ λιγάκι τῆς εἶχε λασπώσῃ τὸ φόρεμα, ἐνῶ ἐκεῖνος ἦταν γυμνός καὶ καταλασπωμένος.

Καὶ κουρελιασμένος, ξυπόλυτος, μ' ἀχτένιστα μακρὰ μαλλιά, λερωμένος, μ' ὄψιν χλωμὴ καὶ ἀχαμνὴ ἀπὸ τὴν κακοπέραςιν, πάει σφουρίζοντας ἕνα μάγικο τραγοῦδι.

Β'

— «Μὴ σὲ μέλει κ' εἶμαι γῶ δῶ· ἄς τολμήσῃ νὰ σὲ πειράξῃ κανένας καὶ βλέπει».

Κ' ἐξέσκισ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ κουρελιασμένο του ποκάμισο καὶ ἄρχισε σιγὰ, σιγὰ, νὰ δένη τὸ πόδι τῆς μικρούλας.

Ἄν τοὺς ἔβλεπε κανεὶς αὐτὴν τὴν στιγμὴν, αὐτὸν γονατιστὸ μπρὸς ἀπὸ τὴν μικρὴν διακονίαν, ποῦ τὴν εἶχε καθίσῃ ἀπάνω σὲ μιά πέτρα, νὰ τῆς δένη τὸ πόδι μὲ ὄλην του τὴν προσοχήν, κουρελιασμένους καὶ τοὺς δύο, μαυρισμένους ἀπὸ τὸν ἥλιον, ξυπόλυτους, ἀχαμνούς, θὰ πίστευε, πῶς ἦταν ἀδέρφια. Καὶ ὁμως, μονάχ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἶχανε ἀνταμωθῆ.

Παιδί τῆς φτώχειας καὶ κείνη, ζοῦσε μὲ τὴν πεντάρη τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου. Τριῶν χρόνων ἔχασε τὸ μάνη τῆς καὶ στὸ χρόνον, τὴ θέσι τῆς μάνης τῆς πήρε ἄλλη γυναῖκα, ποῦ τῆς εἶπε νὰ τὴν κράξῃ μάνη, μὰ ποῦ δὲν εἶχε οὔτε τὰ λόγια οὔτε τὴ γλυκάδα, οὔτε τὴν τρυφερότη, ποῦ κλειοῦσε σὲ μιά τῆς ματιά ἢ μάνη τῆς, ἢ ἀληθινὴ τῆς μάνη.

Μ' ὄλο ποῦ ταν μικρὴ καὶ ἀκόμα δὲν εἶξερε τί θὰ πῆ τὸ χρυσόλογο κείνο, ποῦ γιομίζει καρδιά καὶ ψυχὴ, μ' ὄλο ποῦ δὲν μπορούσε νὰ νοιώσῃ, ποῦ τὸ πειὸ ἀτίμητο τραγοῦδι, ὁ γλυκύτερος ἦχος, εἶναι ἢ λέξι «μάνη», μ' ὄλον τοῦτο, ὅταν ἢ μητριά, πρωτοπηγαίνοντας σπῆτι, τῆς εἶπε: «φίλησέ με», αὐτὴ στρυμώχτηκε στὰ γόνατα τοῦ πατέρα τῆς.

Ἡ ἀθῶα ψυχούλα ζητοῦσε προστασία—σανίδα—γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν τρικυμία τῆς ζωῆς.

Μήπως αὐτὸ δὲν ἔφτασε, γιὰ νὰ λάβῃ τῆς ἀδιαφορίας τὴ θέσι στὴν καρδιά τῆς μητριάς τὸ μῖσος;

Ἀπόχτησε ἀδερφάκια, μ' ἀντίς μὲ κείνα νὰ γνωρίσῃ καὶ τὰ χαρίσματα τῆς ἀγάπης καθέν' ἀπ' αὐτὰ ἔπαιρνε κ' ἕνα κομμάτι ἀπὸ τοῦ πατέρα τῆς τὴν ἀγάπη κ' ἔβαζε καινούργιο φυτῆλι στοῦ μίσους τὴν ἀσβεστὴ φωτιὰ ποῦ θέρμαινε τῆς μητριάς τὰ στήθια.

Μαζὺ μὲ τὰ παιδιὰ ἦρθε καὶ ἡ φτώχεια στὸ

μικρὸ καλυδάκι καὶ τὰ μικρὰ ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ τόσα πράγματα!

Πρέπει νὰ δουλέψῃ τὸ μεγαλιέτερο καὶ τὸ μεγαλιέτερο ἦταν ἐκεῖνη.

— «Πρέπει νὰ δουλέψῃ! καλὰ ἐγὼ παιδεύομαι ὅλη μέρα, γιὰ νὰ τὴν θρέψω, νὰ τὴν ποδαῖνω».

Μὰ τί μπορούσε νὰ κάμῃ ἕνα παιδί ἐξῆ χρόνων;

— «Ἄφοῦ δὲν εἶναι καλὴ γιὰ τίποτα, εἶπε ἢ μητριά, ἄς διακονέψῃ τὴν ἀρχόντισσα! τόσοι καὶ τόσοι καλήτεροι τῆς διακονοῦν, ἢ θὰ τὴν καθίσουμε στὸ θρόνον»;

Τί νὰ πῆ ὁ πατέρας τῆς; Μήπως δὲν ἔβλεπε καὶ κείνος τὸ ἀπειλητικὸ τῆς φτώχειας φάσμα νὰ μπαῖνῃ σπῆτι φοβερίζοντας ὅλους; κάθε μέρα χειρότερα; Πῶς, αὐτός, φτωχὸς ἐργάτης, θὰ μπορούσε νὰ τὸ διώξῃ μοναχὸς του; — «Ἐ! ἄς διακονέψῃ λοιπόν!»

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια τῆς ἐχάραξαν τὸ μέλλον.

Θὰ τρώῃ τοῦ ξένου τὸ ψωμὶ ποτισμένο μὲ περιφρόνησι, μὲ ἀδιαφορία, μὲ περιγέλιο! Θὰ τὴν σκουπᾷ στὸ δρόμον ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος καὶ αὐτὴ δὲν θὰ μπορῇ νὰ λῆ τίποτα, ὅταν θ' ἀκούῃ καμμιά φράσι, γιομάτη περιφρόνησι, ἀπὸ τὸ στόμα χοντροῦ τραπέζιτου ἢ κακοαναθραμμένου παιδιοῦ. Θ' ἀπλῶνῃ μονάχα τὸ χεράκι καὶ μὲ τὴ γλυκεῖα τῆς φωνίτσα θὰ ζητᾷ τὸ ψωμὶ, καὶ ὄχι γιὰ κείνην, γιὰ τ' ἀδέρφια τῆς. Τώρα θὰ περπατῇ πάντα κουρελιασμένη, γιὰτὶ ποῖος θὰ τῆς δῖνῃ, ὅταν τὴν βλέπῃ καλοντυμένη;

Κ' ἐδιακόνευσε ὅλη μέρα καὶ μονάχα τὸ βράδυ, ἄναμα φωτιῶν, γύριζε στὸ σπῆτι κρατώντας σφιχτὰ, σφιχτὰ, στὸ χεῖρ τῆς δεκαρίτσες. Στὴν ἀρχὴ, τὸ σκουτάδι τῆς νύχτας τὴν τρώαζε· φαντάζονταν, ποῦ ἔβλεπε ἀράπηδες ἄγριους, μάγισσες μὲ μακρὰ μαλλιά, φαντάσματα, στοιχεῖα, καὶ ἀπ' τὸ φόβον τῆς φαίνονταν, ποῦ θὰ μείνη στὸ δρόμον ἀναίσθητη, νεκρή. Ἡ καρδιά τῆς πολεμοῦσε ἀπ' τοὺς χτύπους νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ στήθια τῆς· μὰ, καὶ αὐτὸ σιγὰ, σιγὰ, τὸ συνείθισε καὶ μονάχα τὰ βήματα τοῦ διαβάτου τὴν τρώμαζαν.

Τῷμορφο προσωπάκι, ἢ γλυκεῖα τῆς φωνίτσα, ποῦ ἔτρεμε σιγὰ, σιγὰ, ὅταν ἀπλῶνοντας τὸ χεῖρ ζητοῦσε ἔλεημοσύνη, καὶ τὸ μικρὸ τῆς ἀνάστημα, ἔκαναν τοὺς διαβάτας νὰ τῆς δίνουν κάτι τι.

Γι' αὐτὸ τ' ἄλλα παιδιὰ ποῦ εἶχανε τὴν ἴδια μὲ τὴν μικρούλα τύχη—τ' ἄλλα τῆς μοίρας ἀποπαῖδια—ποῦ ἡ ζωὴ τους μὲ μονάχα τὴ λέξι «κακομοιριά» εἶναι γραμμένη, τὴν φτονοῦσαν. Καὶ μιά Κυριακὴ ἕνας μικρὸς διακονιάρης, ποῦ ὄξω ἀπὸ μίαν ἐκκλησίαν γιὰ ὄρες ζητοῦσε ἔλεημοσύνη καὶ κανεὶς δὲν τοῦδινε, ὅταν εἶδε στὸ χεῖρ τῆς μικρούλας πολλὰς πεντάρες, ἀγρίεψε, καὶ ὅταν κανεὶς πειὰ δὲν εἶδονταν στὸ δρόμον, ἄρπαξε μιὰ πέτρα μεγάλη, μυτερή, καὶ τῆς τὴν ἔριξε στὸ γυμνὸ τῆς ποδαράκι. Τὸ πόδι ξεμάτωσε καὶ ἢ μικρούλα ἔβαλε τῆς φωναῖς.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴν, ἕνα χεῖρ δυνατὸ ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ τὸ μικρὸ διακονιάρη καὶ μ' ἕνα δυ-

νατό σκούντημα τὸν ἔρριξε κατὰ γῆς. Ἦτανε ὁ προστάτης τῆς μικρούλας, ποῦ σὰν φιλόστοργη μητέρα κατόπι τῆς ἔδενε τὸ ποδαράκι, ἦταν ὁ μουῖλος, ποῦ ἀφοῦ γιὰ ὅλον τὸν κόσμον εἶχε κλείσει τὴν καρδιά του, τὴν ἀνοίξε ὀλάκερη, αὐτὴ τὴ στιγμή, γιὰ τὴ μικρούλα.

Καὶ πῶς σέ λένε; τὴ ρώτησε, ὅταν κρατῶντας τὴν στήν ἀγκαλιά τὴν ἔπαιρνε σπῆτι, γιὰ νὰ μὴν κουράσῃ τὸ ματωμένο τῆς πόδι.

— Ἄννα. Καὶ σένα;

— Ἐμένα, Πέτρο.

Κ' εἶπε ὁ καθέννας τὰ δικὰ του. Ἡ δυστυχία τοῦ ἐνὸς βρῆκε ἡχῶ στὴ δυστυχία τοῦ ἄλλου.

Καὶ ἀκουμπώντας ἡ μικρὴ τὸ κεφάλαι της ἀπάνου στὰ σγουρά τοῦ φίλου τῆς μαλλιά αἰσθάνονταν τὸ στήθος περὶ ἀλαφρό, γιατί ἐνοιωθε ποῦ κάποιος ἦταν κοντά της, ποῦ διάβαζε στὸ μὲ μαῦρο—κατὰμαυρο—μελάνι γραμμένο βιβλίο τῆς καρδιάς της.

Ἡ δυστυχία τοὺς ἔκαμε ν' ἀνταμωθοῦν ὁ πόνος καὶ ἡ κακία τοῦ κόσμου τοὺς ἔνωσε.

Γ'

Ἐχει κ' ἡ ζωὴ τὴ βαρυχειμωνιά της, καὶ πόσο τρομαχτικά εἶναι τότες τὰ μαῦρα τ' οὐρανοῦ σύγνεφα! Μὰ μήπως καὶ στὴ βαρυχειμωνιά δὲ βγαίνει στιγμές, στιγμές, ἀχνὸς ὁ ἥλιος καὶ χαμογελαίει στὴν πλάση; Μήπως πάντα κρυμμενος εἰς τὴν ζωὴ θὰ μένη τῆς εὐτυχίας ὁ ἥλιος;

— Ποῦ θὰ διακονέψῃς αὐριο; ρωτᾷει κάθε βράδυ ὁ Πέτρος τὴ μικρὴ του φιλενάδα. Καὶ τὴν ἄλλῃ μέρα γένεται τακτικά τὸ συναπάντημα. Εἶν' εὐτυχισμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, δὲν ζηλεύουν κανέναν, δὲν φθονοῦν κανέναν, δὲν τοὺς μέλει γιὰ κανέναν. Ἐχει τώρα ἡ ζωὴ τους ἕνα φωτεινὸ σημεῖο: τὴν ἀγάπη. Ἀγάπη ἀγνή, εὐλογημένη ποῦ ἀνθίσε στὴν καρδιά τους, χωρὶς κ' αὐτοὶ νὰ νοῆσουν τὸ πῶς, ἀγάπη, ποῦ ἔνωσε δύο ἀγνώστους χτεσινούς διαβάταις, ἀγάπη, ποῦ πετᾷ τρίγυρω τῆς, ποῦ τὴν βλέπουν, ποῦ τὴν νοιώθουν, ποῦ αἰσθάνονται τὴν ἀνίκητὴ δυνάμει της, μὰ ποῦ δὲν ξέρουν τί ὄνομα νὰ δώσουν στὴν αἰθέριαν ὠμορφιάν της.

Ἐχει τώρα ἕνα σκοπὸ ἢ ζωὴ του: τὸ χαμόγελο τῆς ἀγαπημένης του, ἔχει ἕνα ὄνειρο ἢ μικρούλα: τὴ χαρὰ τοῦ ἀγαπημένου της. Ἡ πεντάρας του δὲν πᾶνε πειὰ ὄλαις στὴ μανά του, φυλάει ἀπὸ καμμία, γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἕνα γλυκὸ τῆς πεντάρας γιὰ τὴν Ἄννα του, κ' εἶναι πολὺ εὐχαριστημένος, ὅταν τὸ κρατεῖ τυλιγμένο στὸ χαρτί καὶ τῆς λέγει μὲ μικρὸ χαμόγελο—«μάντεψε τί εἶναι δῶ μέσα νὰ στὸ δώσω!» Καὶ γελοῦν σὰν δύο τρελλά, ὅταν ἀνοίγεται τὸ χαρτί καὶ φαίνεται τὸ γλυκὸ, ζαχαρωμένο, ὀρεκτικὸ, ὠμορφο!

— Πόσων χρόνων εἶσαι; τὴν ρώτησε μιὰ μέρα ὁ Πέτρος.

— Θὰ πατήσω τὰ ὀχτώ, μὰ ποιά μέρα δὲν ξέρω.

— Πόσα χρόνια χρειάζονται ἀκόμα γιὰ νὰ γεί-

νης, μεγάλη, πολὺ μεγάλη, ποῦ νὰ μπορῆς νὰ παντρευτῆς!

— Νὰ παντρευτῶ; εἶπεν ἡ μικρὰ ἀνοίγοντας μεγάλα, μεγάλα τὰ ματάκια της.

— Ναι, νὰ παντρευτῆς μὲ μένα: νὰ ἰδῆς, δὲ θὰ σ' ἀφίνω πειὰ νὰ διακονεύῃς, θὰ δουλεύω γὼ καὶ γιὰ τοὺς δύο καὶ τότες δὲν θὰ φοβᾶσαι πειὰ τὴν μητριά σου: μονάχα ἐμὲ θὰ πρέπη νὰ φοβᾶσαι, μὰ γὼ θάμαι πολὺ καλὸς μὲ σένα, θὰ σ' ἀγαπῶ. Θὰ ζοῦμε μαζὺ καὶ κανεὶς δὲν θὰ μπορῆ νὰ μᾶς χωρίσῃ. Θέλεις λοιπὸν νὰ παντρευτῆς μὲ μένα;

— Μὲ σένα θέλω.

Δ'

Ἡ μικρούλα βῆχε στὸ κρεβάτι τοῦ νοσοκομείου ζαπλωμένη. Ὁ πυρετός τῆς καίει τὰ μαγουλάκια καὶ διψᾷ, διψᾷ πολὺ. Ὁ γιατρός, ποῦ τὸ πρῶτὸ τὴν εἶδε, κούνησε μὲ ἀμφιβολία τὸ κεφάλι.

Ἐτρεχε μιὰ μέρα καὶ τὰ ρούχᾳ της ἔσταζαν νερά: ὅταν στάθηκε στὴν ἄκρη ἐνὸς δρόμου νὰ διακονέψῃ, τὴν φύσησε ἀέρας κ' ἔπεσε ἄρρωστη. Τὴν πῆραν στὸ νοσοκομεῖο: ποῦ ναῦρουν τὰ χρέματα, γιὰ νὰ τῆς φέρουν γιατρὸ καὶ γιατρίκα;

Ὁ μικρὸς τῆς φίλος, ποῦ δὲν τὴν ἔβλεπε τόσες μέρες πῆγε μιὰν ἀγῆ στὸ καλυθάκι τῆς ἀγάπης του. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά, ὅταν πάτησε τὸ κατώφλι τῆς καλύθας. Ποῦ νᾶναι; τί νὰ κάνῃ, γιατί δὲν ἐφάνηκε τόσες μέρες; Κι' ὅταν ἔμαθε τὴν ἀλήθεια, ὅταν ἐφαντάστηκε τὴν ἀγαπημένην τῆς καρδιάς του ἄρρωστη, νὰ πονῆ, περιτριγυρισμένη ἀπὸ ξένους, χωρὶς ἕνα χαιδί, χωρὶς ἕνα βλέμμα γλυκὸ, χωρὶς χαμόγελο, αἰσθάνθηκε στὴν καρδιά του ἕνα βάρος μεγάλο, πολὺ μεγάλο, κ' ἄκουσ' ἕναν πόνον, μιὰ λύπη, μιὰ λαχτάρα, ποῦ ποτέ του ὡς τώρα δὲν εἶχ' αἰσθανθῆ κ' ἄρχισε νὰ τρέχῃ, νὰ τρέχῃ σὰν τρελλός, ὡς ποῦ ἀντίκρισε τὸ μεγάλο μαρμαρένιο σπῆτι, τὸ Νοσοκομεῖο.

Ἐφτασε στὴν θύρα κ' ἠθέλησε νὰ μπῆ μέσα.

— Ἐχεις ἄδεια; τὸν ἐρώτησ' ἕνας φύλακας.

— Ἄδεια; ὄχι: καὶ γιατί;

— Γιατί; γιατί χωρὶς ἄδεια δὲν μπαίνεις: καὶ χαμόγελο σαρκαστικὸ συντρόφεψε τὰ λόγια του.

— Δὲν μπαίνω; κ' ἔδειξε μανιακὸς τὴν γροθί του.

Μὰ ὁ κλητῆρας εἶχε περισσότερὴ δυνάμη καὶ μὲ μιὰ κλωτσιὰ τὸν ἔβγαλ' ἔξω.

Δὲν εἶξερε τί τοῦ γίνονταν: ἐτραβήχτηκε κ' ἐκάθισε σ' ἕνα μικρὸ ὕψωμ' ἀπὸ που μποροῦσε νὰ βλέπῃ τὰ παράθυρα τοῦ νοσοκομείου, κ' ἄρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ κλαίῃ δυνατὰ σὰ μικρὸ παιδί. Ἐκεῖ τὸν βρῆκε ἡ νύχτα, ἐκεῖ κ' ἡ ἄλλῃ μέρα: καρτεροῦσε μὲ χτυποκάρδι νὰ φανῆ στὴν πόρτα τοῦ νοσοκομείου γερῆ, γιατρεμμένη, ροδοκόκκινη, ἢ Ἄννα του.

Ἐνα πρῶτὸ, εἶδε τὸν παπᾶ τοῦ Νοσοκομείου ν' ἀνεβαίνει. Ἡ καρδιά του χτύπησε δυνατὰ, μιὰ σκληρὴ ἀμφιβολία γεννήθηκε στὸ νοῦ του, καὶ μὲ

τὰ μάτια δακρυσμένα, ἀχνὸς ἀπὸ τῆς ἀγρύπνιας, πῆγε πάλι στὴν θύρα καὶ μὲ μάτια γιομάτα παρακάλεσμα καὶ φωνή, ποῦ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν ἔτρεψε, λέει στὸ φύλακα:

— «Νὰ χαρῆς τὰ παιδιὰ σου, ἄφῃς' με νὰ μπῶ.»

Τὸν ἐκύτταξε κεῖνος, μὰ, αὐτὴ τὴ στιγμή ἀκουστήκαν βήματα.

— «Τραβῆξοῦ πάρα πέρα, τοῦπε μὲ φωνὴ γλυκύτερη ὁ κλητῆρας, θὰ διαβῆ τὸ λείψανο!»

Μιὰ κάσσα φτωχικὴ, ποῦ τὴν τραβοῦσαν ἐπὶ παιδιὰ, πέρασε μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια του καὶ μέσα ζαπλωμένη, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, μ' ἕνα κόνισμα στὰ στήθεια, κάτασπρα σὰ μάρμαρο, βρισκονταν ἡ ἀγάπη του, πεθαιμένη, νεκρὴ, χαμένη ἢ γιὰ πάντα.

Ὁ παπᾶς ἀκολοθῶσε διαβάζοντας, κ' ἕνα παιδί πήγαινε μπρὸς μὲ τὸ σταυρὸ: πίσω ὁ πατέρας τῆς: ἀχνός, δακρυσμένος, τὴ συντρόφευε στὴ στερνὴ τῆς κατοικία.

Ἀπὸ τὴν ἀπελπισία, ποῦ τὴν καρδιάτου πλημμύρισε θέλησε ὁ μικρὸς νὰ φωνάξῃ, νὰ δειρῆ, νὰ ξεσκίση: ἀκολούθησε ἀπὸ μακρὰ τὸ φτωχικὸ λείψανο τῆς ἀγάπης του, κ' ὅταν διαβάστηκε ἡ λειτουργία, ὅταν ὅλοι ἔφυγαν καὶ τὴν ἄφησαν μόνῃ στὴν ἐκκλησία, κοντοζύγωσε κεῖνος τὸ ἄψυχο σωματάκι κ' ἄρχισε σὰν τρελλός, κλαίωντας, νὰ τὴ σφίγγῃ, νὰ τὴ σφίγγῃ, στὰ στήθεια του πολὺ, σὰ νᾶθελε μὲ τὴ δική του θερμότη νὰ ζεστάνῃ τὸ ψυχρὸ μάρμαρο, ποῦ κείτονταν μπροστά του.

Ἡ ὄρες περνοῦσαν καὶ κεῖνος ἔμενε κεῖ κρῦβοντας μέσα στὰ χέρια τὸ κεφάλι, ἔρημος, μόνος, δυστυχισμένος, ἐλσεινός.

Τ' ἀπόγευμα ἤρθαν οἱ νεκροθάφταις, κ' ὅταν εἶδε νὰ ρίχνουν τὴν κάσσα μέσα στὸ χῶμα κ' ἔπειτα μ' αὐτὸ νὰ σκεπάζουν τὸ ἀγαπημένον τῆς Ἄννας του κορμὶ, ὅταν ἐνοιωσε, ποῦ ὅλα τέλειωσαν καὶ ποῦ ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ αὐριο νέα ζωὴ, τότες: περὶ φανερὰ τοῦ παρουσιάστηκε ἡ σκληρὴ πραγματικότης κ' εἶδε μπρὸς του ὄλοφάνερα τί μαύρη κόλαση θάνατο ἢ ζωὴ του, χωρὶς ἕνα ὄνειρο, χωρὶς ἕνα σκοπὸ, χωρὶς ἐλπίδα, χωρὶς χαμόγελο!

Ὁχι! τῆς ζωῆς του τὴν βαρυχειμωνιά τοῦ ἡλιου ἢ ἀχτίνες πειδὸ δὲν θὰ τὴν ξεπλανέσουν!

Ε'

Τὸ βράδυ ὁ φύλακας τοῦ νεκροταφείου τοῦπε νὰ φύγῃ, γιὰ νὰ κλείσῃ.

Μὲ τὲς μαῦρές του σκέψεις τραβοῦσε τὸ δρόμο, γιὰ νὰ πάῃ σπῆτι του. Τόσες μέρες δὲν τὸν εἶχαν ἰδῆ! ποῖος ξέρει καὶ τί τοῦ μέλλεται ν' ἀκούσῃ, μὰ λίγο τὸν νοιάζει! Μιὰ σκέψι μονάχα τὸ κεφάλι του τυραννοῦσε: γιατί νὰ μὴν εἶναι καὶ κεῖνος πλούσιος σὰν ἄλλα παιδιὰ εὐτυχισμένα; Τότες ἢ Ἄννα του δὲν θὰ πέθαινε, θὰ τῆς ἔδινε πολλὰ, γιὰ νὰ μὴ διακονεύῃ, κ' ἀντίς ὁ ἀέρας νὰ στεγνόνῃ τὰ βρεμμένα της ρούχα, σ' ἕνα σπῆτι ζεστό, σιμὰ στὴν θερμάστρα δὲν θὰ αἰσθάνονταν τὴ λύσσα τοῦ βορρηᾶ, τὸ κροῦ τοῦ

χειμῶνα. Τότες θάτανε κ' οἱ δύο εὐτυχισμένοι, ἐνῶ τώρα... καὶ σ' αὐτὸ τὸ «τώρα» ραγίζονταν ἡ καρδιά του.

Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ θυμῆθηκε τὴν ἀρχοντοπούλα ποῦ τῆς εἶχε λασπώσει τὸ φόρεμα.

Τὸ βελουδένιο πανωφόρι, τὰ ζεστά παπούτσια, τὸ μανσονάκι ποῦ στὰ χέρια της κρατοῦσε ἢ ξένη δασκάλα ποῦ τὴν συντρόφευεν, ὅλ' αὐτὰ παρουσιάστηκαν μπροστά του, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά ἔβλεπε τὰ κουρελιασμένα τῆς Ἄννας του φορέματα, τὴν γύμνια της, τὴν ξυπολυσιά καὶ τὴν ἐρημία, ποῦ τὴν ἔτρωγε. Καὶ ἡ δύο εἰκόνας, ποῦ πρώτη φορὰ στὰ μάτια του παρουσιάστηκαν τὸν ἔκαναν, νὰ αἰσθάνεται γιὰ ὅλον τὸν κόσμον κάτι, ποῦ ποτέ ὡς τώρα δὲν εἶχε αἰσθανθῆ: μῖσος, μῖσος ἄσβεστο!

Μὲ αὐτὲς τὲς σκέψεις εἶχε φτάσῃ στὴν πόλι: ἦτανε νύχτα καὶ τὰ φανάρια τῆς Πλατείας μισοσβυσμένα. Μὲ γιομάτο πίκρια καὶ σαρκασμοῦ χαμόγελο κύτταζε τὰ μεγάλα καὶ πλούσια σπήτια, ποῦ δὲν ξέρουν τί σημαίνει ἢ λέξι «φτώχεια» ὅταν τὸ μάτι του ἔπεσε σ' ἕνα φωταγωγημένο παλάτι καὶ ἀνάμεισ' ἀπὸ τὰ τζάμια διέκρινε τίς μεγάλες κ' ἀναμμένες λάμπες ἐνῶ σ' αὐτιά του ἔφταν' ὁ θόρυβος τοῦ χοροῦ συντροφειμένος μὲ τοὺς ἤχους τοῦ πιάνου.

Δὲν ἐβάσταξε πειὰ, καὶ μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, ἔδειξε τὴ γροθιά του καὶ ψιθύρισε μιὰ μοναχὴ λέξι, ποῦ μέσα της ἔκρυβε ὅλον τὸν πόνο τῆς καρδιάς του, ὅλη τὴν πίκρια τῆς ψυχῆς του, ὅλον τῆς σκέψης του τὸ σπαραγμὸ:

— «Παληόκοιμε !!!»

Κέρκυρα.

EIPHNH ZABITZIANOY ΔΕΝΑΡΙΝΟΥ

ΛΗΘΗΣ ΔΑΚΡΥΑ

Ταξείδι.

Ψάλλει τὸ κῦμα, πικροψάλλει μυστικά τοῦ ταξειδιοῦ τὸν ἠρῆνο 'ς τὸ λιμάνι κάτω, ἐκεῖ 'ς τὴν γαληνὴ καὶ ἀκύμαντὴ ἀμμουδιά, ποῦ υαῦρος κύκνος κλαίει καὶ ἀπλώνει τὰ φτερά του Ψάλλει τὸ κῦμα καὶ μὲ κράζει βιαστικά νοργοὶ νὰ πᾶμε 'ς τὴν πατρίδα τοῦ θανάτου.

Ὁ πλάνο κῦμα, νᾶσαι ἐσύ, ποῦ ἕναν καιρὸ ἀπ' τῶν ὀνείρων τὸ ξεφάντωμα μ' ἐπῆρες ποῦ οἱ Μοῖρες μ' ἔρραιναν μὲ ἀθάνατο νερὸ καὶ ἀντιλαλοῦσαν γύρω μου θεσπέσιες λῦρες; Ὁ πλάνο κῦμα, ἐσύ δὲν μέφερες ἐδῶ μελλπίδες τόσες; Ἄχ! Γιατί νὰ σδύσουν στεῖρες;

Καὶ τώρα ποῦ θὰ πᾶμε, ὦ πάνερμη ψυχὴ; Τὰ κρινὰ σου ἐξεφύλλισαν χλωμὰ 'ς τὸν ἄδη... καὶ οἱ πόνοι ἀγνάτια μας ἀνοίγονται θολοὶ καὶ μᾶς ἀπλώνει κλίνη αἰώνια τὸ σκοτάδι... Καὶ τώρα ποῦ θὰ πᾶμε, ὦ πλάση μου νεκρῆ, χωρὶς ἀνθοῦς χαρᾶς, χωρὶς φωτὸς σημάδι;

Ψάλλει τὸ κῦμα καὶ μὲ κράζει βιαστικά... Βουδὸ μὲ φέρνει ἢ νύχτα 'ς τὸ λιμάνι κάτω... Μᾶς βλέπει ὁ ἥλιος ἀλαλος καὶ ξεψυχᾷ κ' ἐνῶ τὸ μαῦρο πλοῖο ἀπλώνει τὰ φτερά του, ψάλλει τὸ κῦμα, σιγοψάλλει ἄρμονικά: — Πᾶμε, ὦ ζωὴ, γιὰ τὴν πατρίδα τοῦ θανάτου...

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ (*)

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ ΚΙ' Η ΚΟΤΤΑ

Μιά φορά κι' έναν καιρό ήταν ένας γέρος, πού είχε έναν πετεινό, και μια γριά πού είχε μια κόττα, πού γεννούσε κάθε μέρα κι' ένα αυγό. Ο γέρος κάθε μέρα πήγαινε στη γριά και της έλεγε:

—Σε παρακαλώ, κυρά μου, μου δίνεις ένα αυγό;

—Αλλά πού να το δώσω ή γριά αυγό του γέρου!

Μια μέρα, τον πήρε το παράπονο τον καμμένο το γέρο και της είπε:

—Αίντε, μωρή σκυλλόγρια, και θάρθη καιρός, πού θα μου ζητήσης κι' έμένα κατι και δε θα σου το δώσω!

Γυρίζοντας στο σπίτι του έκραζε τον πετεινό του και του είπε:

—Γιατί, καμμένο πετεινέ, δεν γεννάς και συ αυγά. Τι μέ ωφέλει να σ'έχω, και να καμαρώνω μοναχά το λάλημά σου; Αν δεν αρχίσης να μου γεννάς αυγά, να το ξέρης, κακομοίρη! Θα σε σφάζω και θα σε βράσω να σε φάω!

Ακούοντας ο πετεινός τα λόγια αυτά του γέρου φοβήθηκε και πέταξε. Πετώντας, πετώντας είδε το περιβόλι του βασιλιά, κι' έπεσε μέσα. "Αμα στάθηκε στα ποδάρια του άρχισε να λαλάη:

—Κικιρίκου ουουουου!

Ο Βασιλιάς, άμα άκουσε το λάλημα του πετεινού μέσα στο περιβόλι του, πού κανένα όρνιθι δεν μπορούσε να μπή, παραξενεύτηκε και διάταξε τους ύπηρέτες του να τον πιάσουν και να του τον φέρουν μπροστά του. Τόσο πολύ του άρεσε το λάλημά του. Έτρεξαν οι ύπηρέτες παιός να τον πρωτοπιάση και τον έφεραν τον κύρ-πετεινό σου μπρο: στο βασιλιά. "Αμα τον είδε ο βασιλιάς τον συμπάθησε, γιατί ήταν πολύ φοβισμένος, κι' είπε στους ύπηρέτες του:

—Να τον βάλετε μέσα στο θησαυρό μου, και να του δίνετε ταχτικά κριθάρι, να τρώη και νερό καθαρό να πίνη. Άλλοίμονό σας, αν πάθη ο πετεινός τίποτε:

Οι ύπηρέτες τον έκλεισαν μέσα στο θησαυρό και του έβαλαν ένα ταγάρι γεμάτο κριθάρι, κι' ένα σκύφο γεμάτο νερό, να τρώη και να πίνη όσο θέλει.

Πολλές μέρες ο πετεινός έτρωε κι' έπινε και λαλούσε μια χαρά και χαίρονταν ο βασιλιάς, κι' όλο το παλάτι, αλλά τον στενοχωρούσε ή φυ-

(*) Έξασφαλισαντες σειράν άνεχδότων «Ήπειρωτικῶν Παραμυθιῶν» όφειλομένων εις τόν κάλαμον του δαφνοστεφους ποιητου κ. Χρ. Χρηστοβασιλη, αρχόμεθα σήμεραν της δημοσιεύσεως αυτών δια του άνωτέρω, πεποιθότες, ότι προσφέρομεν εύχάριστον άνάγνωσμα τοις συνδρομηταίς ήμῶν.

λακή, και άς ήταν και μέσ' στο θησαυρό. Πώς να φύγη όμως, πού ήταν γύρα γύρα σίδερα; Σκέφτηκε-σκέφτηκε και στο τέλος σφίστηκε ό,τι έπρεπε να κάμη: Άρχισε να μὴν τρώη και να μὴν πίνη την ήμέρα, κι' ούτε να λαλάη συχνά και τη νύχτα, κρυφά για να μὴν τον καταλάβη κανένας, κατάπινε φλωριά. Κατάπιε, κατάπιε, ώστόσο δε μπορούσε πλιότερο, και στο τέλος έκανε τον ψόφο!

Σηκώθηκε το πρωί ο βασιλιάς και κράζει τους ύπηρέτες του και τους λέγει.

—Γιατί δε λάλησε σήμερα ο πετεινός;

Οι ύπηρέτες, θέλοντας και μὴ, του είπαν την αλήθεια, τρέμοντας από το φόβο τους, ότι ο πετεινός είχε ψοφήσει εκείνο το πρωί.

Λυπήθηκε πολύ ο βασιλιάς και τους μάλλωσε και τους φοβέρισε, ότι θα τους τιμωρήση βαρεια; αλλά δεν ήταν κι' άδικος άνθρωπος, και δεν πείραζε κανένα, άμα είδε με τα μάτια του το ταγάρι με το κριθάρι και το σκύφο με το νερό, κατάλαβε, ότι ο ψόφος του πετεινού δεν ήταν από κακομεταχείρισμα, και κακοβουλία. Τότε τον ψόφο πετεινό διάταξε να τον πετάξουν έξω, κι' οι δοῦλοι τον πέταξαν σε μια κοπριά ψηλά.

"Αμα ο πετεινός ένοιωσε ότι είχαν φύγει οι δοῦλοι του βασιλιά, άνοιξε τα μάτια του κι' άπλωσε τα φτερά του, κι' άπ'έδω πᾶν οι άλλοι!

"Αμα έφτασε στο γέρο του είπε βιαστικά:

—Κρέμασέ με από τα ποδάρια με το κεφάλι τον κατήφορο, και τίναξέ με μ' ένα ραβδί.

Ο γέρος τον κρέμασε κι' άρχισε να τον τινάζη, κι' ο πετεινός έβγαζε από το στόμα του ένα σωρό φλωριά, κι' έτσι ο άφέντης του έγεινε πλούσιος κι' όλη ή γειτονιά έμαθε και τα κοινωνολογούσε, ότι ο πετεινός του γέρου γεννούσε φλωριά.

* * *

Άς έρθωμε τώρα και στη γριά:

Η γριά όταν έμαθε ότι ο πετεινός του γέρου γεννούσε φλωριά έτρεξε στο γέρο να του ζητήση καμπόσα λέγοντάς του:

—Σε παρακαλώ να μου δώσης καμπόσα φλωριά, πού έχω μεγάλη ανάγκη!...

—Άδικα έφαγες τον κόπο σου, καψαρή, της είπε ο γέρος. Θυμάσαι, όταν σου ζητούσα κι' εγώ ένα αυγό και δε μῶδινες; Να κι' εγώ πού δε σου δίνω τώρα φλωριά, πού μου ζητάς. Άς μῶδινες να σου δώσω!

Τότε ή γριά γύρισε στο σπίτι της λυπημένη κι' είπε στην κόττα της:

—Γιατί, μωρή παλιόκοττα, αντί να γεννάς αυγά άσπρα, δε γεννάς χρυσά; Είδες τον πετεινό του γέρου πού γεννάει φλωριά;

Η κόττα, σά να προσβάλληκε, από τα λόγια της γριάς, και μια και, δυό, πάει στον πετεινό, και του λέει:

—Πετεινέ, κύρ-Πετεινέ, δε με μαθαίνεις κι' έμένα, πως να γεννώ φλωριά.

Ο πετεινός της άπεκρίθηκε:

—Να σου είπω, κυρά-Κόττα: "Αν θέλεις να

γεννάς αυγά, πρέπει να τρώς όλο και φείδια, κι' ύστερα να πᾶς στην κυρά σου και να της πᾶς να σε ραβδίση.

Η κόττα έτρεξε να βρῆ φείδια να φάγη. Ηύρε αρκετά και τα κατάπιε. Ύστερα, γύρισε στην κυρά της, τη γριά, και της είπε:

Κυρά μου, κυρά μου! Κρέμασέ με από τα ποδάρια με το κεφάλι κάτω, και πᾶρε το ραβδί να με τινάξης.

"Αμα ή γριά άρχισε να τη ραβδίση άμέσως πετάχτηκαν τα φείδια από μέσα της, και ρίχτηκαν άπάνω της και την έφαγαν την καμμένη τη γριά.

X. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

Ο ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ Ζ'.

Ο νέος Βασιλεύς της Άγγλίας και αυτοκράτωρ των Ινδιών **Έδουάρδος Ζ'**, οῦ την εικόνα δημοσιεύομεν εν τῇ πρώτῃ σελίδι, ἐγεννήθη τὴν 9 Νοεμβρίου 1841 (ν.) ἐν Λονδίνω, εἰς τὸ ἀνάκτορον Βούκιγγαμ. Εἶναι δευτερότοκος υἱὸς τῆς θανούσης βασιλίσσης Βικτωρίας, καὶ τοῦ πρίγκιπος Ἀλβέρτου, πρωτοτόκου οὔσης τῆς Ἀυτοκρατείας Βικτωρίας (Φρειδερίκου), μητρὸς τοῦ Ἀυτοκράτορος Γουλιέλμου καὶ τῆς ἡμετέρας πριγκίπισσος Σοφίας.

Ο Βασιλεύς Έδουάρδος Ζ' ἐνυμφεύθη τὴν 10 Μαρτίου 1863, ἐν Οὐίνδσορ Κᾶσλ τὴν Δανίδα πριγκίπισσαν Ἀλεξάνδραν, ἀδελφὴν τοῦ ἡμετέρου Βασιλέως Γεωργίου, γεννηθεῖσαν τὴν 1 Δεκεμβρίου 1844.

Ἀνῆλθεν εἰς τὸν Θρόνον τὴν 9 Ἰανουαρίου 1901.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΑΔΑΜ

Η ἀπὸ τῆς 12 Φεβρουαρίου ξενιζομένη ἐν Ἀθήναις λογία Γαλιὰτις κυρία Ἰουλιέττα Ἀδάμ ἐγεννήθη ἐν Βερμπερί τοῦ νομοῦ Οὐάζ τῆς Γαλλίας, τῷ 1836. Τὸ πρῶτον φιλολογικὸν ἔργον τῆς ἦτο συλλογὴ διηγημάτων, ἣν ἐδημοσίευσεν εἰς ἡλικίαν 22 ἐτῶν, ἀμέσως δὲ μετ' αὐτὴν τὰς *Ἀντιπροδοτικὰς ἰδέας περὶ τοῦ Ἔρωτος, τῆς Γυναικὸς καὶ τοῦ Γάμου*.

Ἐνυμφεύθη εἰς πρῶτον γάμον τὸν δικηγόρον Λαμεσίν (La Messine), χηρεύσασα δὲ, ἦλθεν εἰς δεύτερον γάμον, λαβοῦσα ὡς σύζυγον τὸν Ἐδμόνδον Ἀδάμ, γάλλον πολιτευτὴν καὶ δημοσιογράφον, γεννηθέντα τῷ 1816 καὶ ἀποθανόντα τῷ 1877. Τοῦ δευτέρου συζύγου, ἡ ἐπιφανὴς Γαλλίς ἐκκληρονόμησε τὴν περιουσίαν καὶ τὸ ὄνομα, οὗ ὅμως δὲν ἐποιεῖτο κατ' ἀρχὰς χρῆσιν ἐν τῇ φιλο-

λογία, προτιμῶσα τὸ πατρικὸν τῆς «Ἰουλιέττα Λαμπερ».

Ἡ Ἰουλιέττα Ἀδάμ ἐδημοσίευσεν εἴτα: *Τὸ χωρίον μου* (1860), *Διηγήσεις χωρικήσ* (1862), *Ταξιδιον περὶ τῆς Μεγάλης Πικτρ* (1863), *Εἰς τὰς Ἀλπιε* (1867). Δύο μυθιστορήματα: τὴν *Ἀνατροπὴν τῆς Λαύρας* (1868) καὶ τὴν *Σόαν καὶ Ὑγιᾶ* (1870). τὴν *Πολορκίαν τῶν Παρισίων* (1873), ἄλλα διηγήματα, τὸν *Ἰωάννην κα. Πασκάλ* καὶ τὴν *Ἀσχημον* (1876) καὶ τὴν *Ἑλληνίδα* (1877).

Χηρεύσασα καὶ ἐκ δευτέρου, ἴδρυσεν τῷ 1879 τὴν «Νέαν ἐπιθεώρησιν», ἧς συνέταττε τὸ πολιτικὸν δελτίον. Ἀλλὰ καὶ ταύτην παρεχώρησε πρὸ τινῶν ἐτῶν, ἐκδίδει δὲ ἤδη «τὴν Γαλλικὴν Πατρίδα ἐν τῇ Ξένῃ». Ἄλλα ἔργα τῆς εἶναι: *Τὸ ἄσμα τῶν νεογυμνῶν* (1883), ἡ *Ἐθνικὴ* (1883) *Ἡ Οὐγγρικὴ Πατρις* (1884). ὁ *Στρατηγὸς Σκοβελῆθ* (1886), *Τὸ Ὀνειρον περὶ τοῦ Θείου* (1888), ἡ *Ἁγία Ρωσία* (1889), ἡ *Πορτογαλικὴ Πατρις* (1896) κ. τ. λ.

Ἡ Ἰουλιέττα Ἀδάμ σκοπεῖ νὰ ἐπισκεφθῇ ὄλην τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐπανερχομένη εἰς Παρισίους, νὰ γράψῃ τὰς ἐντυπώσεις τῆς, αἵτινες ἔσονται εἰς ἄκρον φιλελληνικαί, ἀν κρίνωμεν ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τὸν ὁποῖον, δεικνύει πρὸς πᾶν Ἑλληνικόν.

ΕΥΤΥΧΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ἡ ἐν τῇ 8ῃ σελίδι δημοσιευομένη εἰκὼν, «Εὐτυχὴς Οἰκογένεια» εἶναι ἔργον διακεκριμένου Ἰσπανοῦ ζωγράφου τοῦ Sanchez Solà, βραβευθὲν ἐν καλλιτεχνικῷ διαγωνισμῷ τῆς ἀρίστης ἐν Μαδρίτῃ ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Λευκὸν καὶ Μέλαν».

Παρατηρήσατε, μετὰ πόσου φίλτρου ἡ μητρὴ ἐκτελεῖ τὴν εἰρηνικὴν περιφορὰν τοῦ κοχλιαρίου ἀνά τὰ στόματα τῶν τέκνων τῆς. Ἴδετε τὸ περιέργον καὶ ὀλίγον ἀλαζονικὸν βλέμμα τοῦ πρωτοτόκου, ὅστις «ἔκαμε τὴν δουλίτσα του» καὶ παρατηρεῖ τώρα τὸν μικρότερον, ὅστις, μὴ γνωρίζων ἀκόμη νὰ προσποιῆται, σφίγγει τὰς μικρὰς πυγμὰς του ἐξ εὐχαριστήσεως, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀδελφούλα του, ὡς κόρη αἰδήμων, ὑποκρίνεται τὴν ἀδιάφορον, ἐνῶ, τὸ ἀληθὲς εἶναι, ὅτι δὲν βλέπει τὴν ὥραν πότε νὰ φάγη καὶ αὐτὴ τὴν κουταλιάν τῆς.

Εὐτυχὴς οἰκογένεια!

Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

Ἡ ἐν τῇ 9ῃ σελίδι δημοσιευομένη εἰκὼν ἡμας παριστάνει τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Έδουάρδον Ζ'. κηρύττοντα, διὰ πρώτην φοράν, τὴν ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Κοινοβουλίου, τὴν 1]14 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ.

Παρ' αὐτῷ ἴσταται ἡ χαριτόβρυτος σύζυγος του βασιλίσσα Ἀλεξάνδρα.

Εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς εἰκόνας, ἦτοι πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ βασιλέως, πρῶτος ἴσταται ὁ Μαρκήσιος τοῦ Οὐίνσεστερ κρατῶν τὸν Σκοῦφον τῆς Κυριαρχίας, ἐνῶ ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων καὶ ὁ Δοῦξ τοῦ Δεβονσάιρ φέρουσι τὸ Στέμμα.

Δεξιᾷ τῆς εἰκόνας, ἦτοι πρὸς τ' ἀριστερὰ τῆς βασιλίσσης, καὶ ἀμέσως μετ' αὐτήν, ἴσταται ὁ Μαρκήσιος τοῦ Λονδόνδερρου, κρατῶν ἐντὸς πολυτίμου θήκης τὴν σπάθην τοῦ Κράτους καὶ παρ' αὐτόν, εἰς τὸ ἄκρον, φαίνεται ὁ λόρδος Τσολμόνδελεῦ, Λόρδος Μέγας Θαλαμηπόλος.

Τοιαύτη ἑορτή, ἀναμνησκουσα μεσαιωνικὰ ἔθιμα εἶχε νὰ τελεσθῆ πρὸ δεκαπενταετίας, διότι ἡ αἰμύνητος Βικτωρία ἀπὸ τοῦ 1886 ἐκήρυττε τὴν ἐναρξιν τοῦ Κοινοβουλίου, δι' ἐπιστολῆς αὐτῆς.

Η ΒΡΥΣΟΥΛΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Τὴ Μάρω ἀγάπησα παιδί
κ' ἐκείνη μ' ἀγαποῦσε
Καὶ ἔς τοῦ χωριοῦ ὅλο σμίγαμε
τὴν ἀκρινὴ βρυσούλα
Κ' ἐλέγαμε ὅσα πότερα
λόγια νὰ λέη μπορούσε
Ἐνα παιδάκι γαλανὸ
καὶ μιὰ ξανθὴ μικρούλα.

Καὶ δείχνωντας ἐλέγανε,
τ' ὀλόξανθο ζευγάρι :
Αὐτ' εἶν' ἡ κόρη τοῦ παπᾶ
ἡ λιγερὴ μικρούλα
Κι' αὐτὸς τ' ἀπτοῦδι τοῦ παπᾶ,
τὸ πρῶτό του καμάρι
Γιατ' ἦμουνα παπᾶ παιδί
κι' αὐτὴ παπαδοπούλα.

Τώρα ἡ Μάρω... ἀρχόντισσα
τοῦ Πάρεδρου, περνάει
Ἀδιάφορη ἀπ' τοῦ χωριοῦ
τὴν ἀκρινὴ βρυσούλα.
Δὲ βλέπει τὸ ξανθὸ παιδί
σὲ μένα, καὶ ξεχνάει
Ξανθαῖς ἡμέραις τοῦ καιροῦ
ἐκείνου, ἡ μικρούλα!

ΑΝΤ. ΓΑΒΡΙΑΝΣ

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΥΠΟ τὸν τίτλον «Πινακοθήκη», ἐκδίδεται προσεχῶς ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου μηνιαῖον τεῦχος, περιέχον πληθὺν καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, ἡμετέρων καὶ ξένων ζωγράφων. Καθαρῶς καλλιτεχνικὸν περιοδικόν, ὡς ἡ «Πινακοθήκη» πρώτην φοράν ἐκδίδεται ἐν Ἑλλάδι, εὐχόμεθα δὲ εὐδοκίμησιν.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕ

ΑΡΚΕΤΑ ἦδη παρῆλθον ἔτη ἀφότου ὁ Ἀριστοκίνδυνος ἐξερευνητῆς τοῦ Πόλου ἀπωλέσθη ἀνεπιστρεπτεὶ καὶ ὅλαι αἱ ἐλπίδες ἐκείνων, οἴνινες διετήρουν ἀμυδρὰν ἐλπίδα περὶ τῆς ἐπιστροφῆς αὐτοῦ, ἐντελῶς κατέρρευσαν.

Πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Ἄνδρ, ἐπιχειρῶν τὴν κινδυνώδη ὁδοιορίαν του, εἶχεν ἐλπίδα τινά, ὅτι ἤθελεν ἐπιστρέψῃ, καθόσον ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως ἡ διαθήκη, ἦν ἀφήκεν, ἀνοιχθῆ ὄχι ἐνωρίτερον τοῦ 1900.

Καὶ ἰδοὺ τώρα, ἡ θέλησις του ἐξεπληρώθη, ἡ διαθήκη ἠνεώγη κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ συμβολαιογράφου Γκάρσιους ἐν Στοκχόλμῃ.

Ὁ μικρότερος ἀδελφὸς τοῦ ἐξερευνητοῦ, γεωμέτρης τὸ ἐπάγγελμα, ἤθελε νὰ ἀναμένῃ ἀκόμη, ὡσεὶ ζητῶν ν' ἀπομακρύνῃ τὴν ἐπιβεβαίωσιν τῆς θλιβερᾶς ἀληθείας.

Ἡ συγκινητικὴ πράξις τῆς ἀναγνώσεως τῆς τελευταίας θελήσεως τοῦ Ἄνδρ, ἐτελέσθη ἐνώπιον τοῦ ἀδελφοῦ, τῆς ἀδελφῆς, συγγενῶν τινῶν καὶ πλῆθους φίλων.

Ὁ συμβολαιογράφος εἶπεν εἰς μνῆμην τοῦ ἀπολεσθέντος, συγκινητικὰς τινὰς λέξεις, μεθ' ἧνοιξε τὸν ἐσφραγισμένον διὰ μελαινῶν σφραγίδων, φάκελλον.

Ἐν αὐτῷ εὐρέθησαν πολλὰ μικρὰ ἐγγραφα! Τινὰ ἐξ αὐτῶν ἦσαν περιτετυλιγμένα διὰ ταινιῶν μετ' ἐπιγραφῆς «νὰ καῶσι χωρὶς ν' ἀναγνωσθῶσι». Ταῦτα ἦσαν ἐπιστολαὶ σοφῶν, ἐπιδοκιμαζόντων τὸν σκοπὸν τοῦ Ἄνδρ.

Εἰς μόνον ἐκ τῶν σοφῶν ἀνταποκριτῶν τοῦ Ἄνδρ, τὸν ἀπεδοκίμαζεν, ὑποδεικνύων αὐτῷ ὅλους τοὺς ἀπειλοῦντος αὐτὸν κινδύνους, ὁ σοφὸς οὗτος ἦτο ὁ γάλλος δὲ-Φονβιέλ. Ἐπὶ τῶν περιθωρίων τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ὁ Ἄνδρ, εἶχε σημειώσει διὰ μολυβίου τὴν ἐξῆς χαρακτηριστικὴν παρατήρησιν: — «Δυνατὸν νὰ ἔχη καὶ δίκαιον· ἀλλ' ἦδη εἶνε ἀργά· ὅλαι αἱ προετοιμασίαι ἐγένον· ἡ ὀπισθοχώρησις θὰ ἦτο ἀνάξιον διάβημα!»

Αὐτὴ ἡ διαθήκη συνετάχθη λίαν Λακωνικῶς. Ὁ Ἄνδρ, ὡς ἄνθρωπος ἀυστηρᾶς ἐπιστημονικῆς μορφώσεως, ἦτο ξένος πρὸς αἰσθηματικότητος.

Αἱ πρῶται μόνον γραμμαὶ μαρτυροῦν, ὅτι αὐτὸς ἦδη ἐντελῶς εἶχεν ἐννοήσῃ τὴν ἀναμένουσαν αὐτὸν τύχην. — «Ἡ

διαθήκη αὕτη εἶνε, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὸ τελευταῖον ἐγγραφοῦν, ὅπερ ἐγραψα, διὸ καὶ πρέπει νὰ ἔχη νόμιμον ἰσχύν. Τὸ γράφω τὸ ἐσπέρας τῆς παραμονῆς τῆς ἀναχωρήσεώς μου, ἥτις συνδέεται μετὰ τοιοῦτων κινδύνων, οἵτινες οὐδέποτε εἶχον ἀναγραφῆ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀεροπλοίας· προαίσθημά τι μοὶ λέγει, ὅτι ἡ ἐπιχείρησις αὕτη, ἰσοδυναμεῖ μετ' ὁ θανάτον μου.» Κατόπιν ἀκολουθοῦν αἱ διατάξεις τῆς διαθήκης:

Χιλιάδας τινὰς μάρκων ἐκ τῆς περιουσίας του διαθέτει ἐξ ἴσου πρὸς τὸν ἀδελφὸν καὶ τὴν ἀδελφὴν του.

Τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν βιβλιοθήκην του ὁ Ἄνδρ, ἀφίνει ἰσοβίως εἰς τὸν ἀδελφὸν του, ἵνα ὅμως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ τελευταίου γείνη ἔθνικὸν κτήμα.

Ἡ ἀνάγνωσις τῆς διαθήκης ἐτελείωσεν, μετ' αὐτῆς δὲ καὶ ἡ τελευταία πράξις τῆς τραγωδίας τοῦ Ἄνδρ.

ΑΥΤΟΑΝΔΡΙΑΝΤΟΠΟΙΑ

Εἶναι λέξις μὴ περιεχομένη ἔτι ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς λεξικοῖς. Ἀλλὰ καὶ δὲν ὑπῆρχε λόγος, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, νὰ κατασκευασθῆ τοιαύτη λέξις διότι τοὺς ἀνδριάντας ἀνήγειρεν ἡ πόλις εἰς τοὺς ἀξίους ἀπαθανάτισεως. Ἀλλὰ σήμερον ἄλλοι καιροί, ἄλλα ἦθη καὶ... ἄλλαι λέξεις!

Πρὸ μνηδὸς περίπου οἱ ἀγαθοὶ κάτοικοι τῆς πόλεως Μύνστερ τῆς Γερμανίας, ἔτριβον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῇ θεᾷ, ἀνεγέρσεως ἐπὶ τινος δημοσίας πλατείας, ἀνδριάντος, ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, παριστάνοντος ἕνα κύριον μετ' ὑψηλὸν πῖλον, ράβδον καὶ σεβαστῶν διαστάσεων καπνοσύριγγα.

Ὁ κύριος οὗτος ἦτο ὁ Λανδουά, διευθυντῆς τοῦ ἐν Μύνστερ Ζωολογικοῦ κήπου.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, μιὰ ἐγχωρία ἐφημερὶς ἐδημοσίευσεν μακρόστιλον ἔπαινον ὑπὲρ τοῦ κ. Λανδουά καὶ ἕνα λόγον, ἐξυμνοῦντα τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ κ. Λανδουά, εἰς ὃν ἐγένετο λόγος καὶ περὶ ἐπιτροπῆς τινος, ουστάσης πρὸς συλλογὴν ἐράνων διὰ τὴν ἀνεγερσιν μνημείου εἰς τὸν Λανδουά.

Δυστυχῶς διὰ τὸν κύριον Λανδουά, ὑπῆρξαν καὶ περιέργοι τινες, οἵτινες ἀνεκάλυψαν, ὅτι ὁ συντάκτης τοῦ ἐπαινετικοῦ ἀρθροῦ καὶ τοῦ λόγου, ὅστις οὐδέποτε ἀπηνγγέλη, ἦτο αὐτὸς ὁ Λανδουά καὶ ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ τῶν ἐράνων ἀπρητίσθη μόνον ἀπὸ τὸν Λανδουά καὶ ὅτι ὁ

Λανδουά ἦτο ὁ ἰδρυτῆς τοῦ ἰδίου αὐτοῦ μνημείου!

Μ' ὅλα ταῦτα, ὁ κ. Λανδουά, φρονοῦμεν, ἔπραξε λίαν σοφῶς. Ἄν δὲν ἐφρόντιζε μόνος, ποῖος θὰ ἐφρόντιζε νὰ τῷ ἀνεγείρῃ ἀνδριάντα.

Δὲν βλέπετε, ὅτι εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον δὲν δύναται ἀκόμη νὰ εὐρεθῆ ὁ σύντροφος τοῦ Κοραῆ;

ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΣ ΜΑΙΚΗΝΑΣ

Ὁ ἀμερικανὸς ἑκατομμυριοῦχος Χένρυ-Κλέυ Πῆρς ἀνέθηκεν εἰς τὸν σουηδὸν ζωγράφον Ἄνδερς Ζόρν νὰ γράψῃ τὴν εἰκόνα του, τῆς γυναικὸς του καὶ τῆς θυγατρὸς του πρὸς 4000 δολλάρια ἐκάστην. Καίτοι ὅμως αἱ εἰκόνες ἦσαν, κατὰ τοὺς εἰδότας, ἀριστουργήματα, ὁ κ. Πῆρς δὲν τὰς ἐδέχθη, ἐπὶ τῇ προφάσει, ὅτι ὁ ζωγράφος δὲν ἔδωκεν εἰς τὰ πρόσωπα ὅσιν πολὺ εὐγενῆ καὶ διακεκριμένην, ὅπερ, ἐν τούτοις, δὲν κτᾶται διὰ τῶν δολλαρίων.

Ἀφοῦ ἐδέχθη κατ' ἀρχὰς τὴν ἀγωγὴν τοῦ καλλιτέχνου ὁ κ. Πῆρς, αἴφνης μετέβαλε γνώμην. Εἶχε τὴν βεβαιότητα, ὅτι θὰ ἐκέρδιζε τὴν δίκην, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει αἱ εἰκόνες θὰ ἔμενον εἰς χεῖρας τοῦ ζωγράφου, ὅστις, ἠδύνατο νὰ κάμῃ ἀπρεπῆ χρῆσιν αὐτῶν. Ἐπροτίμησε λοιπὸν νὰ πληρώσῃ τὰ 12,000 δολλάρια, καὶ 1250 δι' ἔξοδα τῆς δίκης.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς εἰκόνας, θὰ τὰς ρίψῃ εἰς τὸ πῦρ, προσεκάλεσε δὲ καὶ τοὺς φίλους του νὰ παραστῶσιν εἰς τὴν τελετὴν ταύτην.

Ὁ κ. Πῆρς θὰ παραγγείλῃ τὴν εἰκόνα του εἰς ἄλλον καλλιτέχνην, εἰς ὃν θὰ πληρώσῃ 10.000 δολλάρια, ἐπὶ τῇ συμφωνίᾳ νὰ τὸν κάμῃ εὐγενῆ καὶ πολὺ ντιστεγέ! «Θέλωντας ὁ βλάχος καὶ μὴ θέλωντας ὁ ζωγράφος, φόρεσε καὶ σύ, Χριστέ, κόκκινα ποδιῦματα!»

ΨΕΜΜΑ

Σὰν θυμηθῶ πῶς ἔσπεκε μπροστὰ ὀσπὴν Παναγία
Μὲ βουρκωμένο βλέμμα
Καὶ μ' ὠρκίζόταν ἔρωτα κ' ἀγάπη αἰώνια
Καὶ ὅλα ἦσαν ψέμμα,

Σὰν θυμηθῶ πῶς ἔλυωνε θερμῇ ὀσπὴν ἀγκαλιά μου
Τέρας μετ' ἀγγέλου στέμμα
Καὶ μ' ἔρωτα ἐπλήρῳ διπλό, τὸν ἔρωτά μου
Καὶ ὅλα ἦσαν ψέμμα,

Λέω μετ' ὀνομα ἀληθινὸ καὶ νοιώθω νὰ με καίῃ
Σ' τῆς φλέβες μου τὸ αἷμα :
— Ὅταν γυναῖκα ὀρκίζεται, ὅταν γυναῖκα κλαίῃ
Αἰ... τότε λέει ψέμμα!

ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ

Ο Ίσπανός συνταγματάρχης Αμορός, ο ίδρυ-
της της γυμναστικής εν τῷ Γαλλικῷ στρατῷ,
δίδει τὸν ὅρισμόν τῆς γυμναστικῆς ὡς ἐξῆς :

«**Γυμναστικὴ** εἶναι ἡ λελογισμένη ἐπιστή-
μη τῶν κινήσεων ἡμῶν, τῶν σχέσεων αὐτῶν μετὰ
τῶν αἰσθήσεων ἡμῶν, τοῦ νοῦ μας, τῶν αἰσθη-
μάτων μας, τῶν ἠθῶν μας καὶ ἡ ἀνάπτυξις πάν-
των τῶν προσόντων μας.

Περιλαμβάνει τὴν πρακτικὴν ὄλων τῶν γυ-
μνασμάτων, ἅτινα τείνουσιν ὅπως καταστήσῃσι
τὸν ἄνθρωπον γενναιότερον, ἀφοβότερον, εὐφρέ-
στερον, εὐαισθητότερον, ἰσχυρότερον, πολυμη-
χανώτερον ἐπιτηδειότερον, καὶ ἅτινα καθιστῶσιν
αὐτὸν ἱκανὸν ν' ἀντέχῃ εἰς τὰς μεταβολὰς τῶν
ἐποχῶν καὶ εἰς τὰς ἀλλαγὰς τῶν κλιμάτων, νὰ
ὑποφέρῃ εἰς τὰς στερεώσεις καὶ τὰς ἐναντιότητας
τοῦ βίου, νὰ ὑπερνικᾷ τὰς δυσκολίας, νὰ θριαμ-
βεύῃ εἰς τοὺς κινδύνους καὶ εἰς τὰ ἐμπόδια καὶ τέ-
λος νὰ προσφέρῃ διακεκριμένης ὑπηρεσίας εἰς τὸ
Κράτος καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Ἡ εὐποιία
καὶ ἡ κοινωφελία εἶνε ὁ κύριος σκοπὸς τῆς
γυμναστικῆς. Ἡ ἀσκήσις πασῶν τῶν κοινωνι-
κῶν ἀρετῶν, τῶν δυσκολωτέρων καὶ γενναιοτέ-
ρων θυσιῶν εἶναι τὰ μέσα τῆς καὶ ἡ ὑγεία,
ἡ μακροβιότης, ἡ βελτίωσις τοῦ ἀνθρωπίνου γέ-
νου, ἡ αὐξήσις τῶν δυνάμεων καὶ τοῦ ἀτομικοῦ
καὶ δημοσίου πλούτου εἶνε τὰ θετικὰ ἀποτέ-
σματα τῆς.»

ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ

A. Γ. ΜΑΥΡΟΥΚΑΚΗ
ΙΑΤΡΟΥ

13—Ὁδὸς Βερανζέρου—13

(πλησίον τῆς πλατείας Κάνιγγος)

Ἐγκαταστήσας ὁ κ. Μαυρουκάκης πρό τινων ἡμε-
ρῶν ἠλεκτρικὰ μηχανήματα τελειοτάτου καὶ νεωτά-
του συστήματος, ἐφαρμόζει, οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ ἀτμο-
σφαιρικὴ κατάστασις, τὰ στατικὰ ἠλεκτρικὰ λουτρά,
τὴν ἠλεκτροκίνη βρογχίην, τὸ στατικὸν φῶσφημα, τὰς στα-
τικὰς ἐπιτριβὰς καὶ τοὺς σπινθήρας, ἅτινα πάντα ἀπο-
τελεσματικώτατα κατεδείχθησαν, οὐ μόνον κατὰ πα-
σῶν τῶν νευρικῶν παθήσεων, ἀλλὰ καὶ κατὰ δια-
φόρων ἄλλων νόσων, οἷων τοῦ ἐκζέματος, τῶν ἀτόνων
ἐλκῶν, τῆς ἐξ οἰασθήποτε αἰτίας τριχοπτώσεως, τῶν
ἐπιμονωτῶν ἀϋπνιῶν, τῶν ἀτροφιῶν, τῶν ὄνειρώ-
ξεων, τῆς ἀνικανότητος, τῶν ρυτιδῶν τοῦ προσώπου
κλπ.

Ἐπι δ' ἐφαρμόζει τὸ ἐπαγώγιμον ρεῦμα, τὸ ἀλάν-
θαστον κατὰ τῶν ἀνευρισμῶν τοῦ στομάχου καὶ καθ' ὅ-
λου πάντα τὰ εἶδη τοῦ ἠλεκτρισμοῦ (γαλβανισμός, φα-
ραδισμός κλπ.)

Πρὸς δὲ τῇ ἠλεκτροθεραπείᾳ, ἐφαρμόζονται καὶ ἄπα-
σαι αἱ νεώταται θεραπευτικαὶ μέθοδοι (ὀρθοθεραπεία,
ὕπνωσις κλπ)

***Ὁραιοὶ ἐπισκέψεων**

8—9 1)2 π. μ., 3 1)2—7 μ. μ.

Υ. Γ. Ἐντὸς μικροῦ γενήσεται ἐγκατάστασις φαρ-
μακῶν λουτρῶν καὶ φαρμακικῆς ἐδρας.

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

(19—25 Φεβρουαρίου)

Αἱ διάφοροι ἐξ Εὐρώπης ἀνώμαλοι εἰδήσεις
συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ ἐπιφέρωσιν ὑποτίμησιν τινα
ἐπὶ τῶν Ἐθνικῶν ἡμῶν δανείων ἐν τοῖς Χρημα-
τιστηρίοις τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας.

Ἀντίκτυπον δὲ ἠσθάνθησαν καὶ αἱ τιμαὶ τῶν
διαφόρων Τραπεζικῶν καὶ Ἐταιρικῶν ἀξιών, αἰ-
τινες ὑπέστησαν ἀξιόλογον ἔκπτωσιν· ἀλλ' οὐχ
ἤττον εἰς τοὺς τραπεζικοὺς κύκλους ἐπικρατεῖ ἡ
ἰδέα, ὅτι λίαν προσεχῶς αἱ ἀνωτέρω ἀξίαι θε-
λουσιν ὑποστῆ μεγάλην ὑψωσιν.

Χρυσῶν καὶ συναλλάγματος ἡ τιμὴ παρέμεινε
σχεδὸν ἡ αὐτή, ἦτοι 169 1/2 τὸ ἐπὶ Γαλλίας
φράγκον ὀψεως, πλὴν μὲ τὰσιν εὐσιώδους ὑπατι-
μήσεως, κατόπιν τῆς σοβαρᾶς συνεννόησεως, ἣτις
ἐπῆλθε μετὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ τῆς
Κυβερνήσεως.

Κάτωθι, σημειοῦμεν τὰς τιμὰς τῶν διαφόρων
ἀξιών τοῦ κλεισίματος τῆς 23 Φεβρ. 1901.

ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ

Ἡνοποιημένον δάνειον Δρ. 104.50
Λαχειοφόροι Ἐθνικῆς Τραπεζῆς » 681.—

ΜΕΤΟΧΑΙ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

Ἐθνικ. Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος » 3992.50
Τραπεζῆς Κρήτης » 232.50
Βιομηχανικῆς Πίστεως » 64.25
Τραπεζῆς Ἀθηνῶν » 192.50

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ

Μεταλλουργείων Λαυρείου » 155.—
Σιδηροδρ. Ἀθηνῶν-Πειραιῶς » 372.—
Σιδηροδρ. Ἀθηνῶν-Πειρ.-Πελοπ. » 46.50
Σιδηροδρ. Θεσσαλίας » 137.—
Ἐταιρ. Δημοσ. καὶ Δημοσ. Ἔργων » 52.—
Γεν. Ἐταιρ. Ἐργοληψιῶν » 192.—
Ἑλλην. Πυριτιδοποιεῖου » 112.—
Πανελληνίου Ἀτμοπλοίας » 216.—
Ἐταιρ. Μονοπωλίων » 479.—
Ἡλεκτρικῆς Ἐταιρείας » 108.50

ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Εἰκοσάφραγκον μετρητοῖς » 33.80
Λίρα Ἀγγλίας » 42.35
Λίρα Τουρκίας » 38.40

Ο 2ος ἀριθμὸς τοῦ ΜΟΥΣΕΙΟΥ
ἐκδοθήσεται τὴν Πέμπτην 8 Μαρ-
τίου.

I. ΚΟΚΚΙΝΩΤΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ
ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Ὁδὸς Σωκράτους 29α

Δέχεται 8—11 π. μ. καὶ 1—4 μ. μ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΑΙ

Ο στρατηγὸς Δέβετ κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ
ὅλας τὰς καταδιώξεις τῶν Ἀγγλων, εὐ-
ρίσκειται δὲ ἤδη ἐν Ὁράγγῃ, ἠγούμενος μεγάλου
σώματος Μπόερς.

—Οἱ Πατρεῖς, δι' ἀναφορᾶς τῶν πρὸς τὸν
Βασιλέα, ζητοῦσι τὴν ἐκ νέου σύστασιν τῆς Γε-
ρουσίας.

—Τὸ νέον βουλγαρικὸν Ὑπουργεῖον ἐσχη-
ματίσθη ὡς ἐξῆς:

Καραβέλωφ, πρῶθυπουργὸς καὶ ὑπουργὸς τῶν
Οἰκονομικῶν. Σαράφωφ, ὑπουργὸς τῶν Ἐσω-
τερικῶν. Ντανέφ, ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν.
Ρεντέφ, τῆς Δικαιοσύνης. Μπελινῶφ, τῶν Δη-
μοσίων Ἔργων. Λουτσανῶφ, τοῦ Ἐμπορίου καὶ
τῆς Γεωργίας. Σλαβεϊκόφ, τῆς Παιδείας, καὶ
Παπρικῶφ, τῶν Στρατιωτικῶν.

—Ὁ κόμης δ' Ὀρμεζσῶν ἀνεκάλωτε πρὸς
τὸν πρῶθυπουργὸν κ. Θεοτόκην, ὅτι ἡ Γαλλικὴ
Κυβέρνησις ἀπένειμεν αὐτῷ τὸν Μεγαλόσταυρον
τῆς τιμητικῆς Λεγεῶνος.

—Τὸ νέον ἰσπανικὸν Ὑπουργεῖον ἐσχηματί-
σθη ὑπὸ τὸν Σαγάσταν. Ὁ Βιλλαθέρδε ἐν ἡδυ-
νήθῃ νὰ σχηματίσῃ ὑπουργεῖον.

—Ἐργάτης τις, ὀνόματι Δίτριχ Βάιλανδ ἐν
Βρέμη ἔριψεν εἰς τὴν ἄμαξαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας
ἐπέβαιναν ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος μίαν χον-
δρὴν ράβδον. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐπληρώθη ἐλαφρῶς
εἰς τὸ πρόσωπον.

—Μετὰ τὴν ἀπόρριψιν τῶν προτάσεων τοῦ
πρίγκηπος Γεωργίου, αἱ Δυνάμεις ἀπεφάσισαν ν'
ἀνανεώσουν τὴν πρὸς τὴν Α. Ὑ. ἐντολὴν τῆς
ἀρμοστείας ἐν Κρήτῃ ἐπὶ μίαν ἐτι τριετίαν. Ὁ-
ταν δὲ αἱ Δυνάμεις διὰ τῆς ἀπαντήσεως αὐτῶν
ἐπὶ τοῦ ὑπομνήματος τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου,
συνέστησαν εἰς τοὺς Κρητάς τὴν τήρησιν τοῦ
καθεστώτος, ἐξέφρασαν συγχρόνως τὴν ἐλπίδα,
ὅτι ὁ Πρίγκηψ θὰ δεχθῇ νὰ παραμείνῃ ἐν τῇ νή-
σῳ καὶ μίαν δευτέραν τριετίαν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ

Ὁ Βασιλεὺς ἐδέχθη ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ θρό-
νου τὸν νέον πρεσβευτὴν τῶν Ἡνωμένων Πολι-
τειῶν τῆς Ἀμερικῆς κ. Κάρο Φράνσις, ὅστις
ἐπέδωκε πρὸς τὴν Α. Μ. τὰ διαπιστευτήριά του.

—Ἐπανήλθεν ἐκ Γερμανίας, διὰ Πειραιῶς,
ἡ Α. Β. Ὑ. ἡ πριγκίπισσα Σοφία.

—Ἐν τῇ Γαλλικῇ πρεσβείᾳ ἐδόθη γεῦμα
πρὸς τιμὴν τῆς κυρίας Ἰουλιέττας Ἀδόμ.

—Ἐτερον γεῦμα ἐδόθη, πρὸς τιμὴν τῆς
Κυρίας Ἀδόμ, τὸ Σάββατον ἐν τοῖς Ἀνακτόροις.

—Τὸ πρῶτον πρόστιμον διὰ τὴν μὴ δήλω-
σιν κυνῶν εἰς τὴν Ἐφορίαν, ἐπληρώθη ἀπὸ τὸ
ταμείον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, οὗ οἱ κύνες
ἐδηλώθησαν μὲν, ἀλλ' ἐκπροθέσμως.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ

Ἐν Λαρίσση, εἰς τὴν Πλατεῖαν Βικτωρίας
ἀνεκαλύφθη μέγας ἀρχαῖος θολωτὸς τάφος καὶ
ἐντὸς αὐτοῦ ὅσα, πλησίον δὲ μαρμάρειοι κορ-
μοὶ ἐένδρων. Εἰκόζεται ὅτι ὁ ἀνακαλυφθεὶς τά-
φος εἶναι τοῦ Ἴπποκράτους, ἀποθανόντος, κατὰ
τὰς ἱστορικὰς παραδόσεις εἰς Λάρισσαν.

—Ὁ κ. Γεώργιος Μιδδλετον ὀμνισθεὶς ἐπι-
στολὴν εἰς τοὺς «Καιροὺς» τοῦ Λονδίνου, καθ'
ἣν φρονεῖ ὅτι : Αἱ ἐν τῇ θαλάσῃ τῶν Κυθῆ-
ρων εὐρεθεῖσαι ἀρχαιοτάτες ἔπεσαν ἐν αὐτῇ τῷ
1802 ὅτε μετεφέροντο διὰ λογαριασμόν τοῦ λόρ-
δου Ἐλγίνου εἰς Ἀγγλίαν, διὰ μικροῦ ἀκτο-
πλοικοῦ πλοίου, ὅπερ ἐναυάγησε. Πολλοὶ ὅμως
ἐνδείξει ἐλέγχουσιν ὡς ἀνακριθῆ τὴν ἰδέαν τοῦ
κ. Μιδδλετον. Κατ' ἄλλους τὰ ἀγάλματα ταῦτα
μετεφέροντο ἐκ Κων' πόλεως εἰς Ἐνετίαν ἐπὶ
ἐνετοκρατίας.

—Ἡ «Πανελληνίος Σκοπευτικὴ Ἐταιρεία»
ἐπισκευάσασα τὸ ἐν Καλλιθέᾳ Σκοπευτήριον, θέ-
τει αὐτὸ μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς χρῆσιν τῶν φί-
λων τῆς σκοποβολῆς.

—Ἐν τῇ διασταυρώσει τῶν ὁδῶν Σοφοκλέ-
ους καὶ Ἀθηνᾶς ἀνασκαπτομένου τοῦ μέρους
πρὸς κατασκευὴν ὑπονόμου ἀνευρέθη ἀρχαῖον
τεῖχος κτιστὸν ἀνωθεν τοῦ ὁποίου ὑπάρχει καὶ
τεμάχιον μαρμάρου. Αἱ ἐργασίαι διεκόπησαν πρὸς
ἐξέτασιν τοῦ τεύχους ὑπὸ τῶν ἀρχαιολόγων.

LA CRÈCE

ANTIQUE ET MODERNE

L'ALBUM COMPLET COMPRENDRA

de 400 à 500 vues 18X24 en
photocollographie

(vues historiques, monuments, musées, etc.)

Il paraîtra par séries

de 24 vues chacune (titres en 4 langues)

PRIX DE LA SÉRIE: 10 ER., PORT EN SUS

Envoi contre remboursement ou contre

mandat, adressé à l'auteur:

M. J. Bertrand, 38, rue du Lycabète ;
ou à MM. Bregier frères, imprimeurs-Éditeurs, 38,
Boulevard St-Germain, Paris.

Papeterie-Librairie J. G. Cortessis & Cie 5, rue
du Stade. Seule maison de vente à Athènes.

MACHINES A ECRIRE «YOST»

Nous avons l'honneur de porter à la connaissance
du public que nous venons d'être nommés agents
exclusifs de la société de la Machine à écrire «Yost»
pour la Grèce et la Crète.

Toutes nos machines sont garanties sur factures et
des facilités de paiement sont faites sur demande.

Une machine à types français et une à types grecs
sont entre nos mains pour la démonstration et nous
enseignons gratuitement à nos acheteurs le maniement
de nos instruments.

J. L. Bertrand, Athènes, 38 Rue du Lycabète

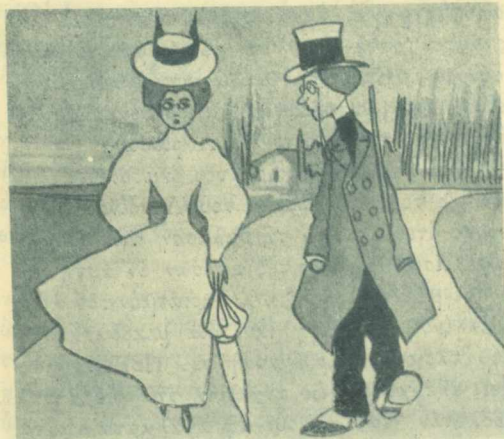
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΕΒΑΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

55, Ὁδὸς Σπευσίππου, ἀριθ. 55.

ΤΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΙΣ 6 ΣΚΗΝΑΣ

1.—'Αφού είσαι κουρασμένη από τὸν περίπατον, πᾶμε νὰ καθήσωμε σὲ μιὰ γωνιά τοῦ δρόμου.

2.—'Οπως ἀγαπᾶς αὐτὸς ὁ λορίσκος μου φαίνεται καταλληλότετος.

3.—'Εκεῖ θὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιόν μας πανόραμα ἑκτακτὸν, ἀληθῶς μαγευτικόν.

4.—Τὸ ἀληθές εἶναι, ὅτι ἡ ζέστη σήμερα κατίγνη- σεν ἀνυπόφορος. Ἐγὼ θὰ βγάλω τὸ καπέλλο μου.

5.—Καὶ ἐγὼ ἐπίσης· καὶ χάρῃ εἰς αὐτὰ τὰ δύο παλλούκια, θὰ εἶναι μιὰ χαρὰ τὰ καπέλλα μας.

6.—Παναγία μου! Καὶ ποῖος τολμᾷ νὰ τὰ πάρῃ τώρα!